

Št. 077

**OKTOBER
2012**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolič

Sodelavci uredništva:

Smiljana Bradonjič, Ana Breznik, Gregor B. Hann, Peter Kvac,

Roman Lasnik, Miran Možina, Jean Nikolič, Barbara Jozelj

Marko Nakrič, Žigažaga

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Nik Knez-posthumno, Janez Kompare,

Laura Ličer, Damjan Majkič, Lea Mihalič, Severa, Tjaša Žurga

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvida 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.

Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.

1. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
 2. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
 3. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
 4. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
 5. Med prodajo časopisa ne beračim.
 6. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
 7. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
 8. Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani
 9. strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosim kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
- Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavezanja kupcev!*

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

MESEC BOJA PROTI REVŠČINI

foto: MG

Oktober je vsekakor mesec dogajanja, zato ne dvomim, da se bo našlo nekaj za vsak okus. Od tistih, ki mislite na zabavo, do tistih, ki se vsak dan borite za boljši jutri, ter večino nas, vmesnih, ki se zavzemamo za oboje. Mislim, da ga skoraj ni človeka, ki ne bi vsaj slišal za Oktoberfest, enega največjih festivalov na svetu, ki vsako leto privabi v München več kot 5 milijonov obiskovalcev in kjer pivo teče dobesedno v potokih. Za vse željne zabave in kulturnih prireditvev smo pripravili recenzijo Panč festivala, ogleda KSEVT-a (nove pridobitve v Vitanju) in vtise iz snemanja novega slovenskega filma in koncerta skupine Sigur Ros. Če vam to ne zadošča, lahko preberete, kako je potekal turnir malega nogometa v Šoštanju, kjer smo Kralji ulice dosegli prvo mesto v kategoriji brezdomci. Navkljub vsem zabavam in prireditvam v mesecu oktobru pa le ne pozabite nositi roza pentelj, ter s tem pokažite, da ste ozaveščeni glede naraščajočega števila žensk, obolenih za rakom dojk. Samo v Sloveniji letno zboli več kot 1000 žensk, kar pomeni, da je tovrsten rak najpogostejši rak pri ženskah v razvitem svetu. Intervju z ustanoviteljem ekološkega društva Porevit naj vse zagrizene ekologe in ljubitelje živali spomni na svetovni dan varstva živali (4. 10.), svetovni dan vegetarijanstva (1. 10.) in predvsem na svetovni dan hrane (16. 10.). Pomanjkanje hrane je pereč problem današnjega sveta, še večji pa je revščina, na katero se spominjamo 17. oktobra z dnevom boja proti revščini. Absolutno revščino določamo z zneskom, ki ga prebivalec potrebuje za preživetje. Si lahko mislite, da je predlani pod pragom revščine živel skoraj 26 tisoč Slovencev, natančneje 12,4 %, letos pa je ta procent nekoliko nižji, 11,9 %. Še vedno pa je previsok, se vam ne zdi? Se kdaj vprašate, kako smo lahko prišli tako daleč, da ob vsem napredku in tehnologiji, ki jo imamo na razpolago, dopuščamo, da ljudje umirajo od revščine? Pravzaprav je prišlo tako daleč, da nas morajo humanitarne organizacije s slikami podhranjenih otrok opominjati na to, da nimajo vsi takšne sreče, kot mi. Smo res postali tako brezsrčni? Verjamem, da ima vsak človek svojo pot, ampak verjamem tudi, da bi se na njej lahko vsakdo tu pa tam ustavil in ponudil roko tistemu, ki jo res potrebuje. Gostujoči kolumnist bo povedal nekaj več o dolgovih do družbe in obratno. Ob dnevu varčevanja 31. 10. se lahko vsi zamislimo nad tem, kako bi lahko kaj privarčevali, kar se zdi ob dandanašnjih izdatkih domala nemogoče. Varčevali pa bomo tudi pri času oziroma sončni svetlobi, saj nas zadnje nedeljo v oktobru čaka premik ure. 28. 10. bomo uro premaknili iz tretje na drugo uro zjutraj. S tem bomo pridobili uro več spanca, vendar le, če ne bomo šli spat kasneje kot običajno. Kakor koli, premik ure bomo prespali, razen tistih, ki bodo v službi in bodo imeli s tem več problemov. Si predstavljate, da morate nekoga poklicati, zmenjeni ste za uro in datum klica, denimo 28. 10. ob treh zjutraj. Boste poklicali, ko bo v nedeljo ura prvič tri zjutraj ali drugič? Dilema.

Ana Breznik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 ROŽE BREZ IMENA
- 8 Z.G.U.B.A.
- 9 TATU ZGODBA
- 11 AVGUSTOVSKI BLUEMOON OUTDOOR
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 BICIKE(LJ)
- 17 SOL IN KOPER
- 18 KRALJI ULICE PRI DRUŠTVO POREVIT
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 25 LJUDSKA KUHNA
- 26 PODPIRAM
- 27 LGBTQBB POPULACIJA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ŠKLJOC, ŠKLJOC
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

SVETO

foto: osebni arhiv

Lahko bi rekel, da je moje ime odvisno od tega, kje se nahajam; Slavko po slovensko, Alex po nemško, v JNA pa so me klicali kar Aca. Drugače sem doma v Srbiji, rojen sem bil v manjšem kraju Negotin, blizu meje z Romunijo. Z osemnajstimi leti sem odšel od doma v širni svet, opravljal pa raznorazna priložnostna dela, da sem se preživel, začeni z obiranjem koruze v Banatu, pa s kasnejšim delom v mizarski delavnici ... in še bi lahko našteval. V Ljubljano sem prišel leta 1965 in se najprej zaposlil v stari kemični tovarni z imenom Boksit, potem pa sčasoma postal pomočnik kurjača v isti firmi. Na Litostrojski so odprli Julon, kjer sem delal v proizvodnji. Leta 1969 sem se, kot veliko drugih, v upanju na boljši zaslužek odpravil v Nemčijo, v Düsseldorf. Delal sem v železarni D.E.W., 7 let za rezalnikom in to v treh izmenah. Kasneje sem se prežaposlil v tovarno Vaillant in nazadnje v Mannesmann. Zaradi zdravstvenih težav (rak želodca) so me predčasno upokojili in vrnil sem se v domovino. Vsega skupaj imam 12 let delovne dobe in živim od minimalne invalidske pokojnine. Kot vidite, sem se v življenju kar precej selil. Kar pa se osebnega življenja tiče, je bilo prav tako pestro. Večkrat sem poskušal srečo z ženskami, kar trikrat sem se poročil. Saj pravijo, da gre v tretje rado. Vendar sem naposled, na stara leta ostal sam. Zdaj živim v Ljubljani in sem v bistvu brez strehe nad glavo, tu in tam pa grem na obisk k hčerki v Negotin, kjer ostanem kak mesec ali dva. Tako mi minevajo dnevi v jeseni življenja. Še vedno verjamem v Boga in naravo. Imam nekaj dobrih prijateljev, ampak žal tudi sovražnike.

TAKO MI MINEVAJO DNEVI V JESENI ŽIVLJENJA. ŠE VEDNO VERJAMEM V BOGA IN NARAVO.

03
KRALJI
ULICE

NE UKVARJAM
SE Z DRUŽINO.
WWW.BREZDOMCI.ORG

KRALJI
ULICE
Društvo za pomoč brezdomcem brezdomci.org
Inčičeva 16, 1000 Ljubljana

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR
tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

ROŽE BREZ IMENA

04
KRALJI
ULICE

Zen. Skrivnostna beseda s skrivnostnim zvenom in s še bolj skrivnostnim ozadjem. Povezujemo ga s samimi drobnimi, lepimi stvarmi: z obredom pitja čaja, suhimi šopki – ikebanami, trdovratnimi ugankami – koani, s kratko in jedrnato poezijo haikujev, sedečo meditacijo zazen in s še marsičim. Mene pa je od nekdaj najbolj vznemirjal zenovski način mišljenja, ki seveda ni to – ni mišljenje, oziroma ki je mišljenje, vendar ... brez vsakega vendar – pa vendar ... Ko se mi je končno uresničila prastara želja in sem bil sprejet v samostan, so mi dodelili tudi nekakšnega učitelja. Bil je starejši od mene, kar sem pričakoval, pol glave manjši in nekoliko bolj čokate postave, z odločnim in skrivnostnim izrazom na obrazu.

Njegove oči so bile sive. Klicati sem ga moral Učitelj, on pa je mene imenoval Vajenec. Že prve dni sem spoznal, da moj pouk ne bo tekel posebno gladko in brez vseh težav. Ker mi je bilo toliko stvari novih, sem na začetku pogosto postavljaj vprašanja, Učitelj pa se je zaradi mojega spraševanja strašansko jezil in vpil name: »Ūči se z opazovanjem! Kdor veliko sprašuje, se veliko moti!« Najprej sem ga sam pri sebi obtožil lenobe; ta naj bi bila kriva, da se bolj ne potruži pri odgovorih. Sploh pa – zakaj naj bi se tisti, ki veliko sprašuje, tudi veliko motil – kje je tu kakšna logika? Spraševanje pa je le ena od številnih možnosti, s katerimi lahko prekineš mučno tišino, če tvoj spremljevalec vztrajno molči. In Učitelj je bil zelo redkobeseden, kar sem kmalu spoznal. Ker vprašanja niso bila posebno zaželeni, sem iskal rešitev druge. Začel sem mu pripovedovati o svoji preteklosti, o raznih sorodnikih in prijateljih, ki sem se jih odločil za nekaj mesecev zapustiti. Učitelj pa je skoraj pobesnel. Kričal je, da je odmevalo od bližnjih gričev: »Takšni kot ti imajo povsod sorodnike! Raje pazi, kako hodiš!« Njegov prvi stavek mi je še uspelo nekako razložiti, res pa nisem vedel, kaj bi lahko bilo narobe z mojo hojo. Vprašati pa si nisem upal. Dnevi so si bili precej podobni. Trikrat na dan sem v kuhinji pomival posodo in pometal jedilnico, skrbel sem tudi za jato kokoši in petelina ter se udeleževal skupnih meditacij. Spati sem smel samo šest ur dnevno, kar je bilo zame nekoliko premalo. Ob nedeljah smo spali eno uro dlje, pravzaprav smo šli spat eno uro prej kot običajno. In – pomislite – na

nedeljski mizi nas je opoldne čakal kozarec vina! Ko sem zabeležil tretji mesec svojega bivanja v samostanu, me je Učitelj pričel jemati s seboj v bližnje gozdove, kjer sva nabirala zdravilna zelišča. Pričakoval sem, da se bom moral naučiti na pamet imena nekaj ducatov rastlin, pa ni bilo tako. »Imena določajo lastnosti, lastnosti določajo bolezni. Zato – nobenih imen!« je besno odmevalo po bližnjih gozdovih in travnikih. Rastline potemtakem niso imele imen. Če si hotel govoriti o neki določeni rastlini, si vzel suh primerek iz samostanske lekarne ali pa si odprl ustrezno stran v neki knjigi, ki prav tako ni imela naslova niti poimenovanj. Zakaj natanko je bilo tako, pa si seveda nisem upal vprašati. Verjel sem, da mi bo vse postalo jasno, če bom dovolj dolgo in pozorno opazoval. Minilo je leto dni od mojega prihoda, jaz pa sem se še vedno največ družil z Učiteljem. Zdaj nisva rastlin samo nabirala, ampak sva iz njih delala tudi različne pripravke. Še vedno si ga nisem upal ničesar vprašati, pa tudi govorjenju o sorodnikih sem se izogibal. Nekega poznega popoldneva, ko sva bila v istem prostoru že vsaj dvanaest ur in ko sem ravno zalepil zadnjo vrečko čaja, čakajoč, da nas gong pokliče k večerji, sem se opogumil in zinil: »Kako lepo dišijo vse te rože – kot bi se človek sprehajal sredi cvetočih livad!« Moj učitelj pa je spet pobesnel, vpil: »Ni nobenega 'lepo' in nobenega

'grdo'! Besede, besede, besede!« Tudi prav, sem si užaljeno rekel, on pa je nadaljeval: »Govorjenje, mišljenje, zavedanje, zrenje. Vsi razen mutcev govorijo, vsi razen butcev mislijo, le redki so, ki se zavedajo in komaj se kje najde kdo, ki zre. Pakiranje čajnih vrečk je popolno dejanje in večerjanje je popolno dejanje. Tukaj pa nisi zaradi dejanj, ampak zato, ker si človek. Človek pa ni popoln, dokler sam ne postane dejanje. Dejanje, ki nima imena. Pridi, zamudila bova večerjo!« Bil sem presenečen, da mi je bil končno pripravljen povedati nekaj več. Da se mi je nekoliko »odprl«. Zato sem sklenil, da se mu bom zahvalil za »dobrohotne nauke«. To sem naredil takoj po večerji. Učitelj pa se je spet strašno razsrdil, vpil: »Ne govori se s polnimi usti, ne govori se s polnim želodcem! Usta niso kriva, želodec ni kriv, tudi hrana ni kriva! Nihče ni kriv, pa vendar je hudo narobe, kar delaš!« V obraz je bil rdeč kot kuhan rak; zbal sem se že, da ga bo zadela kap. Vendar se je hitro pomiril, tako kot se je hitro razburil. Čudil sem se temu, da me sploh prenaša v svoji bližini, da je pripravljen živeti z mano pod isto streho. Morda pa bi moral njegove jezne izbruhe razumeti kot izraz njegovi skrbi zame ali celo ljubezni do mene in moje usode iskalca Resnice ... Med vsakodnevnimi meditacijami sem poskušal »izprazniti um«, drugače pa sem si precej belil glavo

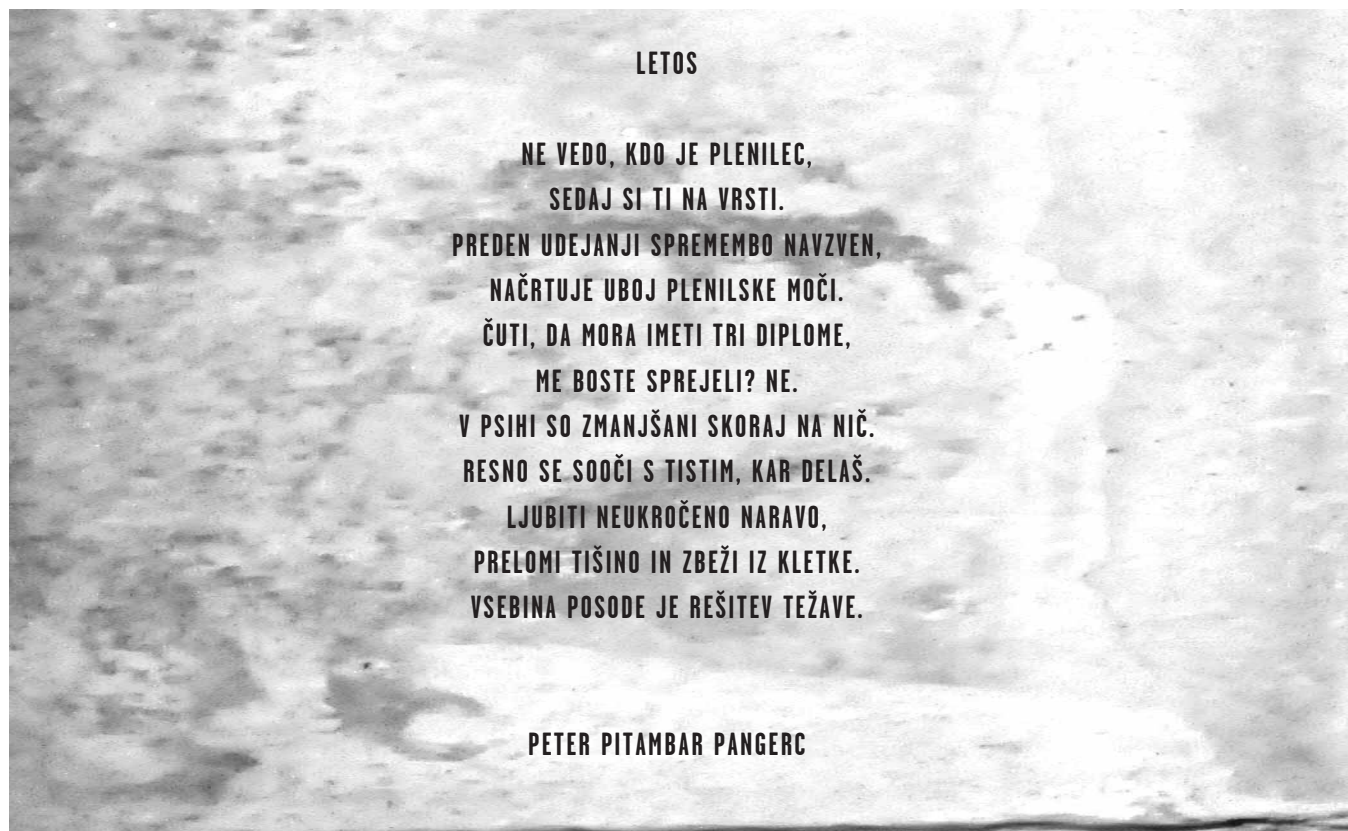
Tyasa Zurga-Zabbar

z vprašanjem, kaj naj še poskusim, da bi od svojega učitelja odnesel čim več, ne da bi ga pri tem jezil ali celo žalil. Po sedmih letih samostanskega življenja sem se odločil, da bom izpeljal najbolj drzno dejanje, kar sem si ga lahko izmislil: še jaz sam se bom razjezil na svojega učitelja. Toda – ali naj samo kričim neke nepovezane stavke, ko pa je on vedno povedal – čeprav z močno povzdignjenim glasom – nekaj smiselnega, čeprav meni težko razumljivega? Res – znašel sem se pred nadvse zahtevno nalogo, kaj izbrati za sporočilo svojega napada besa. Takoj mi je bilo jasno, da s silo ne bom dosegel ničesar. Počakati bom moral na navdih. Čakal sem in čakal, preteklo je še trinajst let, domovine nisem videl že celi dve desetletji. Na svoji glavi sem odkril prve sive lase. Ponoči me je včasih stiskalo v prsih. Tudi moj učitelj se je opazno postaral, njegov bes in molk pa sta ostala nespremenjena. Bilo je sredi junija, spet sva nabirala zdravilne rože po okoliških gozdovih, tiste brez imen, ko me je učitelj po nesreči oplazil po glavi s svojo pleteno košaro. V tistem trenutku se je v meni predramila vsa zadrževana jeza minulih

let in sem zavpil, ne da bi sploh kaj razmišljal: »Ubil te bom, ti neroda, ubil bom tebe in vse ostale menihe in zažgal samostan, da se bo ogenj razširil v gozd in bo zgorela vsa dežela – vsa dežela se bo spremenila v pepel, ti neroda, ki ne znaš držati svoje košare, ki nimaš pojma, kako se rokuje s košaro ...!« Potem sem onemel, zgrožen nad samim seboj in tudi moj učitelj je bil videti prepaden. Vendar sem se motil. Na lepem se je široko nasmehnil, me prijateljsko objel in mi rekel: »Dolgo smo morali čakati na novega predstojnika samostana. Zdaj vemo tudi njegovo ime: Ta Ki Zna Rokovati S Košaro. Ta-Ki.« Naslednji dnevi so minili v pripravah na obred ustoličenja novega predstojnika – mene. Moj predhodnik Ta-Ki-Ne (po imenu sem sklepal, da je to Ta Ki Ne Zna Rokovati – s košaro ali s čim drugim, ali ki najbrž ne zna česa drugega – nihče pač ne zna vsega ...) me je vprašal, če imam kakšno vprašanje zanj. Prestrašen sem zatrdil, da nimam prav nobenih vprašanj. On pa me je opogumljal, rekoč, da je obred ustoličenja izjema, ko so vprašanja celo zaželeni. Torej sem vprašal: »Kaj je tisto

najbolj pomembno, kar mora vedeti oziroma znati vsak predstojnik samostana?« Pogledal sem ga in zdelo se mi je, da postaja v obraz vedno bolj rdeč. Bo začel vpiti name, tako kot Učitelj vsa ta leta? Pa ni. Tiho, da ga ne bi slišal še kdo drug razen mene, mi je prišepnil: »Čim manj govoriti, kdaj pa kdaj se razjeziti – toda s premislekom in vedno ter brez vsake izjeme spoštovati požarni red.« Tistega večera smo dolgo prepevali ob vinu, ki ga zato ne bomo videli na mizi naslednjih dvanajst tednov. Nazadnje smo spustili v zrak še ognjemete pisanih barv in moj predhodnik Ta-Ki-Ne je – preden je kot zadnji odšel v posteljo – še preveril, da se ni kaj zažgalo. Samostan je nato umolknil. Ptice v gozdu so zaprle svoje kljune. Zadnji krajec Lune se je tiho vzpenjal na zenit. Niti ena izmed tisoč zvezd ni spregovorila z drugo. Nihče se ni jezil. Nihče ni postavljalo vprašanj. Nihče se ni motil. To so bili trenutki čiste popolnosti. To je bil čisti zen.

Jurij Kunaver

Prazen žakelj

V štacuno več ne hodim,
ne dajejo zastonj,
prazen žakelj v upanju vlačim.
Morda bo padlo kaj za lon?

Pa kaj, v smetnjakih kruh se valja,
mesa presiti so ljudje,
včasih fašem jo po smrčku,
ko iz raja sveti Peter mi požuga:
»Ti prismodé!«

V nevarnost se podajaš, uboga reva,
ko brskaš, dragulje iščeš po smeteh,
v gozd se spravi, po kostanj in gobe,
nabirati naravne dobrote za zdravje
res ni greh.

Po šivih boš pokal od svežega zraka,
pa še imel boš kaj za pod zob,
smrdljivo lenobo v zemljo zakoplji,
nikoli več ne boš lačen,
a nikoli več ne imej križem rok.

Katarina Kalaba

foto: Zigažaga

Zvok

Poslušala sem
tvojo melodijo
srca.

Melodijo mene
in tebe,
ki zveni.

Njen nežni
mir
v
tihoti
noči.

Iva Tisa

NeoPleb ali nekaj kunštnega

Ni zore, ni mraka,
vse je nekaj skupaj spacano
in odrešeno s tableto
melatonina.

Ni mraka, ni dne,
vse se dela stoje ...

Karmiss

Nič

Osamelo ugasnjen, ohromljeno otopel, prazno strnim v pozabljene predmete,
srebrna luna spi v naročju bele noči, zaman se poskušam spomniti, kaj je
na sporedu, življenje je kot svetloba sveče, veter pozabe in nič.

Franjo Frančič

Nekega dne se je Ajf ustavil na nekem pločniku. Ajf je sicer dobro znani klošar, vendar ima vedno upanje, da ne bo tako ostalo. Na tleh pred seboj je zagledal 10 centov. Pobral jih je in se iz neznanega razloga odločil, da bo teh 10 centov obdržal. Dobro je pregledal ta majhni zlati kovanec. Na prvi strani številka, piše evro, nanj je vtisnjen zemljevid Evrope in 12 zvezdic. Na drugi strani ... pa Notredamska katedrala. Ajf je kovanec pospravil v žep. To ni ušlo Ciganki, ki je prenašala s seboj prtljago in mu je kovanec želela takoj prevzeti. Ajf pa jo je zavrnil in v jezi mu je zabrusila: »Preklet bodi in naj se ti ta kovanec zarije v srce, škrtuh!« To ga je malce prestrašilo, verjel je v ciganska prekletstva. Vendar se ni dal. Naslednji dan si je znova ogledoval kovanec in ni mu bilo jasno, kaj je ta Notredamska katedrala. Ali kje se nahaja. Izgledala je kot kaka vila. Pa se je odločil, da se ustavi na pošti ali banki in povpraša glede tega. Ko je stopil skozi vrata, se je mirno postavil v vrsto, medtem pa sta v prostor prihrumela dva tipa, oborožena do zob. Očitno se pred njegovimi očmi odvija pravi rop. Ker se je uslužbenka upirala, je začel drugi tip streljati. Ajf je v paniki položil roko s kovancem na srce. Kakšna sreča, kovanec je prestregel naboj in Ajf je preživel. Skočil je na roparja, pomagala pa sta mu varnostnik in uslužbenka. Po izjavi na policiji je Ajf postal pravi junak. Komandir mu je izročil pisno pohvalo za junaštvo. Ajf ni bil posebno bistre glave in ni vedel niti, kaj naj s tem papirjem. Na klopci v parku je izmenično zrl zdaj v papir, zdaj v kovanec. Kovanec je bil napol zmečkan od naboja. Jasno je lahko videl, kaj je na sliki – velik nebotačnik. Odločil se je odpraviti tja, kjer je vratarju izročil papir. Ta pa mu je ponudil mesto vratarja, pravo, pravicato službo. Ajf ni mogel skriti navdušenja. Dan za

dnem je pridno čuval stavbo in z njim so bili vsi zadovoljni. Ob prvi plači si je poiskal tudi stanovanje. Vedno pa je nosil s sabo kovanec. Prišel je dan, ko si je končno lahko privoščil avto. Veselje je bilo nepopisno, zataknilo pa se je, ko ga je moral prvič napolniti z bencinom. Na črpalki je študiral, kako in kaj. Ko je ošinil kovanec, je našel rešitev: evro. Natočil je bencin s tem nazivom in lahko se je pripeljal v službo. V njegovi stavbi je začelo čistiti dekle z imenom Brina. Ajf se je v momentu zaljubil vanjo. Brina je bila sicer velikokrat jezna; prihajala je iz Poljske in nihče ni vedel, kje je to. Zato se je počutila manjvredno in ko sta se z Ajfom pogovarjala, mu je pogosto govorila o svoji deželi. Nekega večera je prerisal zemljevid iz kovanca in poudaril, kje se nahaja Poljska. Spodaj pa je pripisal: Tvoje oči so kot 12 zvezdic. Brina je v čestitki za valentinovo prejela njegovo darilce. Zanj ni bilo lepšega, in končno se je počutila dobrodošlo. Brina in Ajf sta se poročila 10. avgusta, točno tako, kot piše na kovancu. Ajf je premišljeno izbral datum. Po novem ni več brezdomec, ima pa tudi vse, kar si človek lahko želi za dostojno življenje. Ženo, stanovanje, avto in lepo službo. Ker je kovanec zmečkan, ni več uporaben. Vendar ga je čez 9 let neko sredo popoldne vrgel v vodnjak, bilo je leto 2002. Zaželel si je sreče še naprej, kovanec pa mirno počiva v Robbovem vodnjaku.

In potem se zbudim, medtem ko se skušam spomniti kake zgodbe za vas. Na štedilniku vre voda za kavo, na mizi pa se sveti 10 centov. Mogoče pa ... mogoče pa bi bila ta zgodba primerna?

Maja Klemenčič

ŠAMANI ALI MALI BOGOVI – ZDRAVSTVO

Hipokratova prisega, doktor. Veste, čemu vse ste se zavezali, ko ste si zavestno izbrali ta precej premalo cenjen poklic? Hipokratova prisega, kaj je že to? Poslušajte, gospod, jaz imam čas za vsakega pacienta že vnaprej odmerjen. Kaj vam je? Imava šest minut, toliko je namreč limit časa na enega pacienta. Težko je v naši lepi mali deželi dovoljeno človeku, kot sem jaz razmišljati, soditi ali samo podati mnenje glede etično zapletenega odnosa zdravnik-pacient. Dogajajo se stvari, ki bi bile nekaj časa nazaj nekaj nezaslišane. Pri nas so zdravniki zakonsko zaščiteni bolj kot rjavi medvedje. Pa mi povejte, kdaj je pri nas kakšen doktor specialist resnično odgovarjal za svojo nenamerno storjeno napako, ko je pacient v najslabšem slučaju preminil, ali pa so mu samo odrežali napačno nogo? Že zdravniška zbornica, ima kar svoje zakone, le kako bo sankcionirala določenega zdravnika zaradi storjene napake. Oni se bodo med sabo dogovorili, da zdravnik pač ni kriv zaradi tisoč vnaprej skrbno pripravljenih izgovorov. Ali pa timski sestanki, timske odločitve? Pri vsaki, malo bolj kočljivi pacientovi bolezni se oni odločajo timsko. Ker kaj to pomeni? Odgovornost posameznega specialista se tako razdeli med vse sodelujoče v tem timu, tako da je že vnaprej jasno, da posameznik nima več nobene prave odgovornosti. »Ja, doktor, kako to, da ste postavili napačno diagnozo?« »Tako smo se po skrbnem posvetovanju in premisleku odločili na timskem sestanku, ker je bil primer zapleten.« In adijo posameznikova odgovornost. Poleg tega je tu neznosen in povsem nečloveški pritisk zavarovalnic, ki zdravniku tako rekoč diktirajo, katero zdravlilo mora predpisati pacientu za določeno bolezen. Osebnost se mi zastavlja veliko moralno vprašanje, ki me zelo zmede; ali sploh imamo pravico soditi nekemu zdravniku

specialistu, ki se mu kdaj pa kdaj zalomi in v najslabšem primeru pacient umre? Jaz mislim, da ne. Napaka zdravnika je tako etično-moralno zapleteno vprašanje, da je o tem zelo težko razglabljati. Zelo cenim njihov poklic, ker sem tudi sam deležen veliko njihovih odločitev in terapij, tako da lahko z gotovostjo trdim, da se jim ne bi smelo soditi za napake, ker niso bile storjene namerno. Zdravnik tako kot kateri koli drug človek tu in tam kdaj naredi napako. Bomo sodili zidarju, ker je napačno vzdal okno, odvetniku, ker je slabo naštudiral zakon, učitelju, ki se je zmotil v predavalnici itd. Najbrž ne. In glavna stvar, zaradi katere je moje mnenje takšno, je zelo enostavna. Zares je nepojmljivo žalostno in tragično, če pacient recimo umre zaradi zdravniške napake. Zdravnika vsi obsojamo in poskušamo linčati. Kaj pa tista gomila srečnežev, ki jim je rešil življenje? Vprašajte njih, kaj si mislijo o njem. Neizmerno so mu hvaležni za to, da lahko še naprej živijo in dihaajo po njegovi zaslugi. Zadnjič mi je zdravnik specialist v pogovoru potarnal ravno o tem. Prepričan sem, da zdravniki delujejo po svojih najboljših močeh, prisluhnejo pacientu in reagirajo smelo in odgovorno. Zato jih ne sodimo, marveč se jim raje zahvalimo za vsa rešena življenja in pravilno postavljene diagnoze, saj se moramo zavedati, da delujejo pod močnimi pritiski iz vseh strani. Zase lahko rečem, da sem jim neizmerno hvaležen, le tisto Hipokratovo prisego bi lahko malo bolj nosili v sebi. Hipokratova prisega, kaj je že to? »Poslušajte, gospod, kaj vam je, samo šest minut imam odmerjeno na pacienta.«

Robert I.

Z. G. U. B. A., HUMORESKA 4. DEL

Prvi razred sem seveda ponavljal in v drugo sem dobil učiteljico, ki se je, ko me je prvič videla, odločila, da me ne more videti. Vse, kar sem naredil oziroma česar nisem, je pri njej povzročilo izbruh nejevolje, ki je včasih mejil že na odkrito sovraštvo do moje osebe in pojave. Problem je bil, da je, ko se je razjezila, začela hitro in histerično vpiti, da je noben bog ne bi razumel, slišalo se je samo piskanje v visokih tonih. Predstavljajte si mojo nemoč razumeti, kaj sem tokrat naredil narobe in kaj moram storiti, da to popravim. Ne vem, kaj je bilo krivo, da sem svoje slušne organe nekako prilagodil njenemu vreščanju, ampak čez čas sem uspel razumeti, kaj prihaja iz njenih glasilk. To je bilo presenečenje za vse, sploh pa za mene in je verjetno pripomoglo k temu, da sem v drugo naredil prvi razred. To ni bilo nujno dobro, saj me je tam čakalo prekletstvo, ki sliši na ime poštevanka. Množenje je še nekako šlo, deljenje pa ni in ni našlo poti skozi moje možganske valove. Zapomniti si besedilo Zdravljice ali kake druge mojstrovine

slovenskih pesnikov, je zame pomenilo približno tako oviro, kot slepemu človeku vožnja avtomobila. Edino veselje so mi prinašale knjige – ampak ne šolske, temveč predvsem pravljice in akcije, saj sem se istovetil z vsemi izmišljenimi junaki in njihovimi dogodivščinami. Tako sem osvajal Jane kot Tarzan, kradel bogatim kot Robin Hood, pogumno vihtel meč kot eden izmed mušketirjev, skratka bil sem junak, ki so ga vsi spoštovali in cenili. To so bili trenutki, ko sem resnično živel, ampak kaj, ko so bile to iluzije in je bil pristanek na realna tla zelo boleč, saj sem bil v realnem življenju manj kot nula. Sem se pa veselil odhoda v svet pravlji in junakov, kjer sem lahko bil nekdo. V svojih podvigih sem se skozi tiskane črke maščeval za vse krivice in ponižanja ter z njimi obračunal na najbolj krute načine.

Marko Nakrič

Križarjeva kolumna:

TRIGLAV

Nekega poletnega dne konec leta 1999 sva se s prijateljem odločila prostovoljno podvreči se alternativnemu postopku zmanjševanja osebne škode in strogi roki samoinkvizicije. Izpostaviti se tako intenzivnemu mučenju, kakor se nama je takrat zdelo smiselno. Ker sva bila tiste dni stigmatizirana kot družbena heretika, odpadnika splošnega družbenega ustroja in sva priznavala svoje grehe ter se pokesala, sva menila, da sva odločena postati družbeno sprejemljiva, predvsem najinima takratnima dekletoma. Zato sva se odločila očistiti grehov droge na hitro in v bolečini. Namesto da bi neprijetno situacijo kriziranja opravila zaprta med štirimi stenami, sva se najtrdovratnejše herezije, se pravi krivoverstva

proti telesu in duši, odločila spokoriti na Slovencem sveti gori, Triglavu. Tako sva se še zadnjič pregrešila zoper sebe in se odpravila proti Gorenjski. V idiličnem okolju, polnem zdravih in navidez srečnih ljudi, sva parkirala svojega jeklenega konja in se pridružila reki pohodnikov. Ni minilo dosti časa, ko sem opazil, da naju spremljajo čudni pogledi. Skrivnost se mi je razkrila na polovici poti proti vrhu, kajti optan sem bil z nahrbtnikom, težkim, kot da se odpravljam na morje, in zaradi tega sem upehan precej počival. Pohodnik, ki je šel mimo, mi je oznanil še pomembnejšo resnico, da je namreč moja obutev za pot na vrh popolnoma neprimerna. V svoji mistični naravnosti sva le skomignila z rameni in se

odpravila naprej reševati svoji duši v precej nepoškodovanih telesih. Kmalu sva bila že precej v hribih, kolona pohodnikov –romarjev – na Aljažev stolp pa se je že zdavnaj razpotegnila in ostala sva sama z najino odločnostjo očistiti telo in kri ter z mojim ogromnim ruzakom. Na poti sva najbrž nevede zavila s poti, saj sva se znašla pred pravo skalnato strmino, brez poti ali kakšne ograje, vsaj iz jeklenic. Stena je bila navpična, le ovce so se pasle na raznih policah ter na vrhu. Ker se nikoli nismo obračali nazaj in smo vedno rinili z glavo skozi zid, sva se brez plezalne opreme odpravila navzgor. Jaz in moj nahrbtnik sva šla prva. Kljub ne ravno natreniranemu videzu sem grabil kot pravi profesionalc in uspelo mi je priti skoraj do vrha brez težav, ko sem pod seboj zaslišal prijatelja: »Ne morem več, ničesar ne vidim, le rdeče pege pred očmi, vrti se mi, mislim, da bom padel.« Da kolega heretik ne bi umrl mučeniške smrti, sem se drl na ves glas, naj se na vso moč oklene skal in miruje. Seveda je spreobrnjen, za razliko od mrtvega džankija, za družbo veliko bolj koristen. Če pa kdo ne misli tako, naj to pove svoji sestri ali sosedu, katere otrok je padel v svet droge, in naj svojega svetohlinstva ne skriva za skrbjo za to osebo. Torej, prijatelj se je končno ovedel in priplezal za menoj do vrha. Nato sva jo mahnila navkreber in kakor po svetopisemskem izročilu je bila na potki pred menoj kača, ki se naju je bolj ustrašila kot midva nje. Vseeno sva dramatično mahala z vejo, češ stran Satan, najina duša še ni naprodaj. Moram dodati, da sva bila na tej točki že popolnoma izmučena in ko sva zagledala kočo pod vrhom, sva se odločila tam nastaniti in odpočiti. Seveda o krizi še ni bilo govora, saj sva se pred odhodom podkrepila z mladostniškim grehom uživanja prepovedanih substanc. Nastanila sva se v sobi z več ležišči in se po večerji odpravila spat,

odločena, da se z naslednjim dnem čistiva družbenega prezira in veleizdaje lastnega telesa. Noč ni minila hitro. Če že zaradi smrčanja okoli sebe nisem mogel spati, me je proti jutru držala pokonci telesna reformacija. Začela se je kriza. Ker s seboj nisva prinesla olajševalnih nadomestil, sva se kot prava pohodnika že ob šestih zjutraj odpravila proti vrhu naše velegore. Smrkanje, mišični krči in popoln razpad vsake celice, ki je potrebovala drogo, so naju spremljali na poti na vrh. Nato se je ulilo, okoli nas so švigale strele, kakor da naju bog opozarja na najine grehe in heterodoksne nauke. Bila sva tik pod vrhom, ko so naju pohodniki resno opozorili, da se je treba vrniti, ker je prenevarno v dežju na vrh. Poleg usodne strele je nevarna tudi voda, ki je dober prevodnik. Aljažev stolp sva imela na doseg roke, toda tokrat sva ubogala zdravo pamet in se vrnila. Sicer sva na Triglavu nameravala ostati štiri dni, toda dež nama je ponudil izgovor, da sva spakirala svoje stvari, kriza pa je bila takrat že tako intenzivna in nevzdržna, da sva vso pot navzdol tekla in po moje postavila rekord v spustu z naše najvišje gore. Skočila sva v avto in se odpeljala v Ljubljano in se izpostavila raznim natezalnicam, stiskalnicam prstov, oziroma drogi. Kličite jo, kakor vam drago, toda na Triglavu se je na suho ne boste rešili. Raje se za tisti teden zaprite v sobo ali poiščite strokovno pomoč in postanite pravoveren steber družbe. Kriziranje na suho je možno, to vem iz lastnih izkušenj, toda najsi bo kriza blaga ali huda, kriza je kriza in marsikateri družbeni pogan je ne zdrži. Ostanite čisti in bodite koristni sebi in drugim. In potem je bilo ...

Križar

TATU ZGODBA

Imam samo ta tatu, naredil pa sem si ga sam pred približno pol leta, in sicer s pomočjo insulinke. To je marsovsko žensko ime in obenem ime prijateljice, ki mi pomeni vse na svetu in zato bo ostal edini, imam ga namen samo podaljšati v smislu, da bom še enkrat napisal ime, vendar tokrat z drugimi črkami in tudi v drugih barvah.

Buda

foto: Anistola

**POLEG ZLATEGA FISKALNEGA PRAVILA BI V USTAVO MORALI
VNESTI ŠE SEDMO BOŽJO ZAPOVED.**

INTERVJU — FORUM GLEDALIŠČE

Intervjuvala sem študente 3. letnika socialne pedagogike na Pedagoški fakulteti (Nives, Lucija, Ana, Zarja, Jasmina, Jerca in Katarina), odgovarjala je Nives.

Mi lahko prosim poveste, zakaj ste se pri izbiri teme za gledališče odločili za psihiatrijo in se obrnili na društvo Altra?

Na fakulteti smo nek predmet imeli v celoti posvečen tematiki duševnega zdravja in že takrat nas je ta tema zelo pritegnila. Po terenskih vajah na društvu smo se odločili, da je Altra najprimernejša za izvedbo tega gledališča.

Povejte mi nekaj več o samem gledališču in kaj je njegova posebnost?

Forum gledališče je ena izmed tehnik gledališča zatiranih. Spoznale smo jo na izvenštudijskih delavnicah. Tanja iz Londona nam je v štirih dneh intenzivnih večurnih delavnic predstavila forum gledališče in njegove principe. Značilnost gledališke predstave je, da ob koncu lahko pridobi nove ideje, nove rešitve in s tem nekako tudi nove verzije. Po končani predstavi so namreč aktualne tudi intervencije gledalcev.

Ali je po vašem mnenju pri nas socialna tema bolj zanimiva za gledalce?

Že zaradi samega študija se mi zdi, da nas te teme bolj privlačijo, saj bomo navsezadnje nekoč delale na tem področju.

Zdaj, ko ste v stiku s psihiatričnimi uporabniki, kakšni se vam zdijo in kako je z njimi ustvarjati? Ali imajo več smisla za umetnost kot ostali, zaradi občutljive duše?

Do kakih težav pri ustvarjanju sploh ni prihajalo. Sicer pa se uporabniki ne razlikujejo od ostalih (ustvarjalnih) ljudi. Mogoče le na področju motivacije, da se pač odločijo priti. Ideje so mogoče bolj ustvarjalne, kot bi jih bili sicer deležni.

Kaj želite z gledališko predstavo doseči pri gledalcu?

Morda to, da bi se tudi o temi duševnega zdravja več govorilo in bi bili ljudje seznanjeni s težavami uporabnikov. Mogoče bi lahko

skupaj našli različne poti do rešitve (s pomočjo intervencij gledalcev).

Ali boste v bodoče poiskali tudi kak že napisan tekst in se šli običajno gledališče? Je kakšna želja po tem ali je enostavno dovolj samo improvizacija?

Če bi nadaljevali s forum gledališčem, ki temelji na improvizaciji, se ne bi lotili že vnaprej napisanega scenarija. Pomembno se nam zdi, da ustvarjamo predstavo mi, socialni pedagogi skupaj z uporabniki psihiatrije.

Katere druge teme ste še uporabili pri svojem gledališču?

Prej so bile teme težave, s katerimi se srečujemo pri samem delu socialnih pedagogov (tj. na delovnem mestu), druga tema pa je bilo nasilje v družini. Tokrat smo prvič v letniku sošolke same sodelovale skupaj.

Kakšni so bili odzivi gledalcev?

Do zdaj pozitivni. Gledalci so pri tovrstnem gledališču nujni del predstave in so pri sami predstavi bili pripravljeni intervenirati.

Zanimivo se mi zdi, da vas je več študentov, ki soustvarjate scenarij. Kaj več o tem?

Pri tem gledališču je zaželeno, da je vsak od nas aktivno udeležen.

Delo hitreje poteka, vsak pa gleda iz svojega zornega kota, kar navsezadnje predstavo bogati. Pri ustvarjanju se dobro ujamemo, saj se tudi sicer dobro razumemo. To je pri teh projektih pomembno.

Ali se kdo od vas v prihodnosti želi profesionalno ukvarjati z gledališčem?

Ne, pri nas ni te želje, da bi se kasneje profesionalno ukvarjale z gledališčem.

Hvala!

Pripravila Barbara Jozelj

TRANSFORMATORJEVO POLETJE 2012

V juliju se je Transformator še ekipno in to v večji zasedbi udeležil Histerije, v manjši pa Transforme. Imel sem čast, da sem bil na obeh festivalih, čeprav obakrat le v zaključnih dneh, recimo v velikem finalu. Na obeh je bil moj glavni motiv, da lahko ustvarjalno sodelujem oz. festival (do neke mere) tudi soustvarjam, saj sem se že pred leti naveličal vsebinsko prazne hipijade. Ponosen sem na ekipo, da smo na (večji) Histeriji v (večji) zasedbi izvedli (večji) performans (*Brave new world*), katerega smo sestavili v (manjšem) času, kot smo si to zamislili. Kdor je bil priča, je bil navdušen ... Po drugi strani pa sem morda še bolj ponosen na (manjšo) ekipo, s katero smo na (manjši) Transformi v (manj) naklonjenem ozračju izvedli sicer (manj) zakompliciran, a zato nič manjši performans (*Večerja*). Udeleženci so preprosto uživali. Pri obeh festivalih mi je bilo všeč tudi to, da sem bil popolnoma sprejet in da sem lahko sproščeno komuniciral. Če naj omenim še kaj konkretnega, je bila na Histeriji to špilja, tista kraška jama, v kateri smo hladili sebe in pijačo, ter poslušali popoldanske koncerte, na Transformi pa je bila to indijanska savna, kjer smo pregrevali telo in duha, ravno tako najprej z večernim koncertom, potem pa kar konkretno z vročimi kamni in hladno vodo. Na večji in bolj konceptualizirani Histeriji smo Transformator v dveh dneh delavnic skupaj s soudeleženci ustvarili, konceptualizirali in izvedli predstavo *Brave new world*. Imeli smo mednarodno zasedbo, Johnnija iz Anglije, ki se je odlično znašel in prevzel eno glavnih vlog. Predstava je bila trodelna, prikazala je stari in novi svet in

pa še fazo prehoda v labirintu življenja, izvedli pa smo jo na že postavljenem prizorišču, *Labirintu*. Imeli smo kar precej publike, ki smo jo tudi povabili na potovanje po labirintu življenja.

Na manjši in bolj spontano zastavljeni Transformi pa smo v dveh dneh delavnic (*sic!*) ugotovili, da si moramo kar sami nekaj izmisliti, sicer ne bo nič od performansa, le spraševali bi nas:

»No, kaj je zdaj s tem vašim gledališčem zatiranih?« In tako smo konceptualizirali eno zadnjih večerij, ki se je za razliko od prejšnjih odvijala ob tabornem ognju, kjer smo v žerjavici pekli obložene kruhke/čapate in krompir, zraven pa se družili in se zabavali. Vsakemu udeležencu sem povedal, da je tale *Večerja* predstava in da kar koli stori ali ne stori, je s tem del predstave in ena od glavnih vlog. Po nekaj minutah je na to vsak pozabil in sproščeno fural svojo »vlogo«. Udeležili so se je tako rekoč vsi udeleženci festivala in trajala je do belega dne. Pri nas Transformatorjih in Transformatorkah mi je že od nekdaj všeč, da smo zvezde, ki se gibljemo po svojih orbitah, smo posamezniki, ki hodimo po svojih poteh, vsak s svojim filmom v glavi, a ko stopimo skupaj, steče ustvarjalna energija, ki nas poveže v ekipo in skupaj smo sposobni neverjetnih zadev. Kar se je še posebej izkazalo na omenjenih festivalih. Morda bi želel le, da bi v prihodnje prišli na takšne dogodke bolj pripravljeni, kar pomeni vsaj z nekim konceptom oz. sliko v glavi, če ne že s strukturirano idejo.

Primož Časl

AVGUSTOVSKI BLUEMOON OUTDOOR

Zadnji avgustovski dan, na drugo polno luno v mesecu, ki je vidna vsake tri leta, je v ljubljanskem klubu Pržan potekal Bluemoon Open Air v organizaciji Flying Carpeta. Obiskovalcem vreme ni bilo naklonjeno, saj ima vsak dež svoj čas, toda le-ta je ustavil malokoga. Trdi in psihadelični zvoki, ki so se razlegali iz zvočnikov, ko sem prišel, so takoj posušili moje mokro bistvo in me potegnili v globoko in dolgo noč, polno plesnih in ostalih užitkov. Kakor vedno, tudi tokrat nad dogodkom v sklopu zgoraj navedene organizacije nisem bil razočaran. Elektronska glasba ni nikogar pustila ravnodušnega, saj so pravi party-ji redki. Podzemlje je beseda, ki jo iščem. Nikakršnih komercialnih vložkov, nikakršnih bližnjic. Full-on celo noč in vse do opoldneva. Moram reči, da je bila paleta DJ-ov zopet izredna. Moonwalkerji so bili DAMZAI, AGENT MUSHROOM, SKOKNI PA LOKNI, ZVUK, KALA, KILGORE TROUT, CUICH ter DHAR MHAR z live-actom. Za UV body painting je kakor vedno poskrbela pobalinka Tinka. Veseli me dejstvo, da se plemenska tradicija ne bo končala. Še bodo partyiji, še bo psihadelije, zato spremljajte, kje in kdaj. Ne pozabite, da življenje traja samo do smrti. Zato ne izgubljajte časa z malenkostmi in se sem in tja sprostite na način, ki vam je

najljubši. *Bona diagnosis, bona curatio.* Ko sem se odpočil in naspal, pa sem naredil kratek intervju z AGENT MUSHROOM-om, ki poleg didžejanja tudi organizira zgoraj navedene evente.

Kako si se odločil postati DJ in zakaj si se odločil za PSYTRANCE in PROGRESSIVE?

AM: Uf, postati DJ sem si želel že v prejšnjem stoletju :). Ampak takrat smo bili še vsi v oblakih, hehe. Tako da sem samo čakal na pravi trenutek. Res pa je, da sem se 100 % odločil tudi zaradi frendov, ki so me preganjali, naj že začnem vrteti. Seveda ne vrtim samo teh dveh zvrsti, ampak tudi eksperimentiram z drugimi, kot so electro, brejks, chillout ...

Kakšen je občutek za DJ pultom, ko vidiš obiskovalce noreti ob tvojem setu?

AM: Občutek je seveda fenomenalen, res pa je, da je tudi odvisno, ob kateri uri vrtiliš (prime time). Če vrtiliš prvi ali čez dan, je ponavadi na plesišču znatno manj ljudi.

Leta 2008 si se začel dokazovati na underground sceni. Ali ustvarjaš tudi svojo glasbo, se ukvarjaš s produkcijo, si mentor drugim ustvarjalcem, v glavnem, povej nam, kaj vse se dogaja na tem področju?

AM: Zaenkrat se še ne ukvarjam s produkcijo, mogoče v prihodnosti, bomo

videli :). Imam preveč dela z organizacijo eventov, med tem delam tudi kot VJ in programski vodja na internetnem radiu ADRENALIN.FM, kjer imam dve tedenski oddaji FLYING CARPET ob sredah zvečer in CHILLUM ob nedeljah zvečer. Pri obeh gostim domače in tuje DJ-artiste. Kot mentor pa pomagam duu dveh deklet 711.

Po mojem mnenju (in izkušnjah) se na večini festivalov zmeraj najbolj polniijo trance floorji, zakaj meni, da je tako?

AM: Najbolj polni? Ma ne bi rekel tako, mislim, da še vedno prevladujeta techno in house, kjer se sponzorji oglašujejo v višave, tako da so razni psytrance festivali zaenkrat malo bolj pristni.

Kakšni so tvoji plani za prihodnost?

AM: Potovati in čim več gostovati po svetu. Seveda tudi doma v Sloveniji, še naprej se ukvarjati z organizacijo FLYING CARPET-a, mogoče čez jesen-zima-pomlad na novi lokaciji, ki je že ogledana.

Kdaj te lahko slišimo v prihodnje in kje?

AM: Zaenkrat datumov za špil še nimam, samo za VJ-anje.

Še kakšna misel za konec?

AM: Ne verjemi vsega, kar vidiš ali slišiš.

JeanN

011
KRALJI
ULICE

foto: JeanN

NEKAJ

cestnih

ALKOHOL, LE KDO BI TE LJUBIL? 12. DEL

Drugi vikend izven bolnišnice je minil veliko bolje kot prvi. Kljub temu da še nisem bil na Reviji (op. tabletah), sem ga preživel brez misli na steklenico. Izogibal sem se Kraljem, kjer bi lahko naletel na kakšnega znanca, ki bi s steklenico v roki pomenil skušnjava. Tudi v dnevni center sem prišel samo po časopise in karseda hitro odhitel. Seveda pa se nisem mogel izogniti srečanjem s svojimi nekdanjimi pivskimi kolegi, ki so se spraševali, kje sem bil, saj me navsezadnje niso videli več kot dva meseca. Ko sem jim odgovoril, da se zdravim, je to pri večini izvabilo smeh, saj so vedeli, da je alkohol (bil!) del mene. Ob tem so me vabili s sabo na požirek ali dva, saj so domnevali, da zdravljenje name ne bo imelo nobenega učinka. Pa tudi če je problem v denarnici, bodo oni častili. V takih trenutkih mi je v glavo šinila misel, le kje so bili pred šestimi meseci, ko sem dobesedno kriziral zaradi pomanjkanja alkohola. Pa še nekaj sem težko prebolel; da kot Gorenjec zavračam nekaj, za kar mi ni treba plačati. Kljub vsem skušnjavam mi je nekako uspelo ne popustiti. Težavo mi je predstavljal vsak sprehod mimo bara z letnimi vrtom in pogled na orošeno steklenico piva. Dobesedno hrepenel sem po okusu hmelja v uših. Nekako pa mi je le uspelo, da sem se izognil stiku s steklenico. Veselje mi je prinašalo srečanje s tistimi, ki sem jih resnično pogrešal, vendar z majhno zamero, ker so si izmišljali in opravičevali

dejstvo, da niso našli časa za obisk. Po eni strani sem jih razumel, saj je do Begunj skoraj ura vožnje, nisem pa mogel mimo tega, da očitno nikomur (razen nekaj izjem) nisem pomenil toliko, da bi me v teh težkih trenutkih razveselil s svojim obiskom. Ampak, kot imam navado in izkušnje, skozi svoje življenjske napake in življenje samo hodim sam. Seveda so tudi tukaj redke izjeme, brez katerih bi verjetno težko zbral pogum za zdravljenje. To bi pripeljalo do neizbežnega – stalno bivališče na Žalah. Zato vsem tistim, ki jim ni vseeno zame, z moje strani iskrena hvala. Vi mi dajete moč, da vztrajam in se trudim biti boljši človek. Hvala!

Marko Nakrič

CRNO JE GORE, CRNO JE DOLE

Nekateri živimo od milosčine in vedno več nas je takih. Poznam pa tudi ljudi, ki jih je sram, da bi prosili za kar koli in rajši kradejo. Njihova filozofija je, da krasti ni greh. Greh je, če te dobijo, da kradeš. Vsak je že kdaj kaj ukradel ali iz potrebe ali iz objestnosti ali iz pohlepa, zato je zelo verjetno, da če si skromen, kradeš skromno, možno pa je, da z leti in izkušnjami prideš do tega, da sploh ne kradeš. Če imaš vest, to pomeni, da veš, kaj je prav in kaj ni prav. Da poznaš deset univerzalnih zapovedi, ki uravnavajo naše življenje, potem ne kradeš. Poznam eno staro žensko, ki pravi: »Če nimaš denarja, nič ne rabiš.« Ampak ta ženska pač ima denar in ne ve, kako je, če ga nimaš.

Kavica

OBLJUBA

Nekoč sem sam sebi dejal, da ne bom več pil. Vse je šlo kot po maslu in resnično nisem potreboval alkohola. Zgodil se je preobrat, jaz to imenujem zalovanje, ker sem izgubil tisti smisel, da sem vreden in nekomu nekaj pomenim. Kako naprej? Najti drugi smisel? Drugo pot? Verjamem v to, da je mogoče spremeniti svet, če najprej spremenim sebe in verjamem v to, da ljubezen obstaja, da se je po vsakem padcu – v kolikor si to želimo – mogoče pobrati. Naučil sem se življenja, sprejel sem dar, ki ga moram dajati naprej. Kako, še sam ne vem, a verjetno z

žalovanjem, zapiranjem v svoj svet in oprijemanjem ne bo šlo. Rečem si: »Mitja, odpri oči, nisi sam. Če te nekdo ne sprejme, so okrog tebe še vedno ljudje, ki te. Ne boj se, dvigni glavo in hodi naprej. Zavoziš službo, izkoriščaj jo, na stotine je razlogov, da se ti zmeša. Življenje, kakršnega si si predstavljal, se razblini kot milni mehurček in dekle, s katero bi delil vse svoje življenje, se odloči drugače.« Naenkrat dovolj razlogov za konec, vendar ne! Morda gledam preveč ozko, iščem na napačnem mestu. Gremo naprej!

Mitja Križančič

EVROPA, SLOVENIJA, HVALA TI!!!!

Reven, beđen, ničvreden.
Odtujitev dela, plačila.
Odvisen od sociale, staršev.
Mlad, brezposeln, neizkušen.
Star, prestar za zaposlitev.
Hitro šiba čas.
Prisiljen ostati priklopljen
na dojklo staršev.
Želim biti samosvoj,
neodvisen,
zmožen poskrbeti zase,
izpolniti nalogo narave,
se ljubiti, razmnoževati,
za nekoga skrbeti,
da dajem,
ne samo, da prejemam
puhlo pomoč,
pahnen v nemoč.
Mirim sam sebe,
da ne znorim.
Plakat povsod visi,
dovolj star si,
da zase poskrbiš.
Možnosti so,
podjetniki samomor delajo,
ljudska kuhinja,
občutek krivde,
nesposobnosti,
naj še lažem,
koga naj podpiram,
volim,
v kaj naj verjamem,
izgubljen sem,
revolucija vidno žre otroke svoje,
demokracija nevidno.
Polni zapori, psihiatrije,
na ulici slepo jemanje,
doma kreganje,
na socialni nerazumevanje,
prazen sem, prazen.
Kričim v prazno luknjo črno.

Zdrav, sposoben, šolan,
a popolnoma neboljen.
Diagnoza glasi:
težka prilagoditvena motnja
na socialne razmere,
zdravilo asentra,
alventa, cipralex, ciprexa,
lažje mi bo,
kventiax, sanvali,
lažje vam bo, so rekli.
Spati, spati, ves ta gnoj
prespati, bolščati.
Napihnen od tablet,
mikrodóz novih zdravil,
legalne droge,
napihnen, debel,
komaj hodim,
kaj govorite mi – ne sledim.
Nič ne najdem,
nič ne vidim, ne govorim,
ne bunim se,
ne zahtevam,
bolščim v točko izginotja
samega sebe,
to, kar lahko bi bil,
spróti sem že pozabil.
Nebogljén,
odvisén od tablet,
odvisen od pomoči,
produkt famozne recesije,
resnični proračunski strošek,
dokler ne crknem!

Evropa, Slovenija, hvala ti!!!

Anastazia Om

MOJE ŽIVLJENJE

Kakšen je sploh smisel mojega bednega življenja? Sem brez dokumentov, brez zaposlitve, celo brez začasne, kjer je že zakon ovira. Delam lahko samo na črno. Pa smo tam. Kaj na koncu torej preostane nekomu, ki je bil zaposlen v nekem gradbenem podjetju 30 ali več let, pa je propadlo, dobro vemo, zakaj. In potem smo tu ljudje, ki smo rojeni v Sloveniji, ampak izbrisani iz registra in torej tudi iz naslova, na katerem bivam neprekinjeno od leta 1984. Res sem rojen v Sloveniji, ampak brez vsakršne pravice do dostojnega življenja, do zaposlitve, do zdravstvenega zavarovanja, do prijave na Zavod, do življenja, kakršno bi moralo biti.

Ersad Mujić

NE VEM?!

Brez ciljev in brez idej brez ničesar živeč iz dneva v dan. Sam, brez ničesar in nikogar. Izgubljen in poražen, utrujen od življenja in trpljenja; uničen in povožen. Nezmožen sprememb. Sem prezrt skozi oči drugih. Ne vem več nič, ne vem, kako naprej, kaj naj. A žarek upanja žari v globini in počasi se povzdiguje na površje, da prežene vse skrbi in porazi trpljenja. Počasi vse na bolje bo prišlo in vse lepo in prav končno bo bilo, naj bo že tako.

Damjan Bitenc

ANEKDOTE IZ PRODAJE

NOV PRIJEM

Poskusil sem prodati časopis z besedami: »Čisto nov izvod civilizacijskih nesmislov in družbenih neumnosti imam za prodat, gospa.« Ona pa meni: »Ne, hvala. Teh imam pa že sama zadošti.«

Polde

SE ZGODI, VAŽNO, DA SE NE DOGAJA ...

Kar se tiče prodaje Kraljev v avgustu, mi bo najbolj v spominu ostala situacija, ki se je zgodila v soboto zvečer. Kot že ničkolikokrat doslej sem pred trgovino na željo lastnika čuval kolo, za nameček človeku, ki ga poznam. Ko je prihajal iz trgovine, pa sem opazil, da kolesa, vrednega 300 €, ni. Verjemite mi, da ni bil nič kaj prijeten občutek. Seveda je mislil, da ga zafrkavam ter da sem mu kolo za foro skril, a žal ni bilo ravno tako. Mi je pa znanka že pol leta nazaj ponujala novo kolo, ki pa ga takrat nisem vzel, ker imam svojega, ter se z njo raje zmenil, da mi ga da na stran, če mi mojega kdo ukrade. Kot skoraj vsak teden sem jo tudi ta srečal, dejala mi je, da mi

ga pripelje v kratkem, ko bo obiskala mamo, kjer ga hrani. Seveda ga bom dal nesrečnemu Gregi.

Stripi

LOVEC

Prodajal sem časopis, bil sem dobre volje, enostavno bil je dober dan. V dobro voljo me je spravil en gospod v lovski opravi, ki se je ustavil pri meni in me ogovoril. Še zdaj se nasmejim, ko se spomnim njegovih besed. Vprašal me je, če sem že kdaj lovil. Povedal sem mu po pravici, da nisem. On pa kar ni mogel verjeti in me je na vsak način skušal prepričati, da sva skupaj lovila v ne vem katerem lovskem društvu že. Bolj kot sem se trudil razložiti, da nisem lovec, bolj mi je on razlagal o zajcih, lisicah in drugih živalih, ki naj bi jih bojda skupaj lovila. Takrat se je pri meni ustavil drug gospod, ki je kupil časopis ter odšel. Gospod lovec me je takrat pozorneje pogledal, potem pa vprašal: »Zakaj pa nisi povedal, da si Kralj? Jaz sem te pa zamenjal za svojega kolega lovca.« Saj nisem vedel, kaj naj mu odgovorim, zato sem pač dejal, da se sam sebi zdim dokaj očiten kot prodajalec Kraljev. Odvrnil je, da bolj slabo vidi in je pač spregledal, kaj počnem. Zanimalo me je, kako lahko potem sploh dobro lovi in pojasnil mi je, da cilja vse, kar se premika. Pozabil sem ga vprašati, po katerih gozdovih lovi, da se jim bom odslej izogibal.

Perice

HVALA TI, BENO!

Odločil sem se, da grem iz Novega mesta v Ljubljano, s pomočjo spletne strani Prevozov.org, za kar naj bi odštel 4 € Z voznikom sem se zapletel v pogovor in povedal, da služim denar s tem, da statiram v reklamah, delam kot model na ALU-ju ter prodajam Kralje ulice. Ko sva prispela v Ljubljano, mi je rekel, da mi ni treba plačati vožnje in da bo na ta način kupil Kralja ulice, ostalo je pa napitina. Tako sem popotoma nepričakovano prodat en izvod. Zatorej – hvala ti, Beno!

Andrej P.

4. TURNIR V MALEM NOGOMETU, ŠOŠTANJ, 26. 8. 2012

V okviru Poletja v Šoštanju je bil organiziran tudi turnir v malem nogometu. Ko je naša ekipa prispela v Šoštanj, nas je tam že čakal pokal, in sicer za pohvalo in obenem spodbudo naši uspešni ekipi. Namenjen je bil kategoriji brezdomci, v kateri smo dosegli prvo mesto. Za pozornost se najlepše zahvaljujemo organizatorjem Ninu Oslovniku, Željku Spasojeviču in Zlatku Ravbarigu, kot tudi našemu selektorju Daretu, ki vodi ekipo Kraljev ulice. Vincencijeva zveza dobrote nam je omogočila prevoz, saj so nam v ta namen dali v uporabo

foto: Janez Kompare

Naš pokal

foto: Janez Kompare

Organizatorji

njihov kombi. Kljub deževnemu vremenu, dež nas je pral kot za stavo, so Kralji ulice res dobro igrali, posebej se je izkazal naš vratar Aco. Turnirja se je udeležilo deset ekip, mi pa smo odigrali dve tekmi. Po športu se je več kot prilegla malica in pijača, vse je bilo zagotovljeno s strani organizatorjev. Še kdaj nasvidenje!

Janez Kompare

MOJA SLAMICA JE LAHKO PIŠČAL

V dnevnem centru društva Kralji ulice so se v sklopu projekta »Glasbeno uglasčevanje Kraljev ulice« pod pokroviteljstvom zavoda MOVIT in Evropske komisije začele nove ustvarjalne delavnice, ki potekajo vsak teden ob četrtnih. Na delavnicah iz raznoraznega materiala izdelujemo različne eksotične in malo manj eksotične inštrumente – to so razna pihala, godala, brenkala, tolkala in vse, kar je še vmes ali pa se ne more uvrstiti v nobeno izmed naštetih kategorij. Inštrumenti se pod mentorstvom dveh izkušenih mojstrov tovrstne obrti oz. umetnosti izdelujejo pretežno iz recikliranega materiala, iz odpadne plastike, cevi, kamnov, balonov, gume, pločevine in kar je še podobnega. Ideja za projekt se je rodila na glasbenih delavnicah, ki potekajo v dnevnem centru že eno leto. V sklopu teh delavnic smo se do sedaj skupaj učili, kako igrati

foto: Iztok Koren

na bobenčke in kitare, napisali smo nekaj avtorskih pesmi ter jih uglasbili, prav tako pa smo v Ljubljani že izvedli nekaj koncertov (Socialni center Rog, Fakulteta za socialno delo, dnevni center društva Kralji ulice, Šušarski most). Preko donacij smo dobili nekaj akustičnih kitar, vseeno pa smo pogrešali še kakšne druge oz. drugačne inštrumente v našem arzenalu, ki bi nam dale nov ustvarjalni zagon. Ideja se je nekaj časa oblikovala, dokončno pa smo se odločili, da gremo v akcijo, ko se nam je pridružila likovna sekcija Kraljev ulice in so njeni člani izrazili željo po sodelovanju pri tem projektu. Tako sodi v »likovni del« delavnic sam proces izdelovanja inštrumentov, ki, odvisno od samega glasbila, zahteva določeno mero ročnih spretnosti, »glasbeni« pa učenje uporabe teh glasbil in ne nazadnje skladanje novih pesmi z njimi. Mnogo inštrumentov je dokaj nezahtevnih za igranje in so tako domiselno sestavljeni, da si človek lahko reče, kako da se tega nisem sam spomnil že prej. Če samo malo spremenimo in razširimo svoj pogled, opazimo, da vsi predmeti, s katerimi se vsakodnevno srečujemo, oddajajo določen zvok, vendar se ponavadi ne sprašujemo o tem, kako bi le-te lahko uporabili v muzikaličnem smislu. Z delavnicami pa se učimo ravno tega in tako dobivamo vpogled v drugačno uporabo vsakdanjih stvari, pri katerih se lahko iz nekaj čisto običajnega dosežeta estetski rezultat in umetniška presežna vrednost. Vsakdanje življenje je (lahko) umetnost.

Iztok Koren

IZOLA, 3. 9. 2012

Vsako leto naše društvo Kralji ulice organizira celodnevni izlet na slovensko obalo. Običajno gremo v Izolo, kjer poiščemo miren kotiček ob obali in uživamo na sončku. Tudi letos je organizacija stekla že na začetku poletja, dogovorili smo se za datum in uredili vse potrebno za prijavljene, za marsikoga je bila to letošnja edina izkušnja z morjem. Na koncu nam je načrte prekrizalo vreme. Čim bolj se je bližal načrtovani petek, tem bolj nejevoljno smo gledali v nebo in upali na izboljšanje, ki pa se ni zgodilo, tako da smo se v društvu odločili izlet prestaviti na ponedeljek. Seveda je to za sabo potegnilo nemalo reorganizacije in truda. Če drugega ne, je bilo cel avtobus ljudi treba obvestiti o spremembi, ki se je zgodila tik pred zdajci. To pa ni mačji kašelj, če upoštevamo, da večina naših uporabnikov, ki so se prijavili na izlet, nima telefona ali pa jih je zelo težko dobiti. Končno je le napočil naš dan, navsezgodaj smo se zbrali

foto: Ljilja Smole

pred dnevnim centrom. Vzdušje je bilo odlično in komaj smo čakali na odhod. Preden smo se vkrkali na avtobus, smo spili kavo, da smo se vsi dobro prebudili, nato pa veselo na pot. Prva postojanka Ravbarkomanda! Posladkali smo se s krofi, skočili na toaleta in nadaljevali s potjo in kaj kmalu se je pred nami pokazalo morje. Za marsikoga je bilo to prvo morje po več letih, za večino pa prvo letos. Izlet organiziramo vsako leto in s tem omogočimo socialno ogroženim, da se vsaj enkrat na leto namočijo v slani vodi. No, tudi mi smo ugotovili, da je ta še vedno slana in da nas prostor pod bori še vedno čaka. Razgrnili smo odeje in brisače ter se prepustili tistim nekaj sončnim žarkom, ki nam jih je nebo naklonilo tisti dan. Voda je bila sicer precej hladna, zaradi deževnega vikenda, ki je povzročil ohladitev, a to nas ni zadržalo. Letos se nas je nabrala dobra

foto: Žigazaga

foto: Žigazaga

družba, saj si nismo privoščili nikakršnih izgredov in je naš dan potekal precej mirno. Naša Zvezdana nam ga je lepšala s svojim smehom in prav vsi smo uživali. Tako ali drugače. Nekateri so šli po svoje takoj, ko smo prispeli, in so dan preživel po svojem scenariju, ter se vrnili na zborna mesto ob dogovorjeni uri. Spet drugi smo se držali bolj skupaj. Prvo namakanje v vodi, igre z žogo in skakanje na trampolinu, nas je kar malce zlakotilo. Seveda smo v društvu poskrbeli tudi za to in 20 pic je pomirilo naše želodčke ter poskrbelo za popoldanski počitek. S sabo smo imeli tudi veliko pijače, brezalkoholne seveda, in prigrizkov, tako da ni nihče ostal lačen ali žejen. Edino pomanjkanje letos je bilo pomanjkanje sonca, ampak nič za to, važno je, da ni deževalo. Razpoloženje je bilo dobro in naš Tajson je cel dan prespal v senčki pod drevesom, družbo pa mu je delal Jean. Sandi je bil od klime tako utrujen, da je omagal že pred kosilom in to kljub našemu pregovarjanju. Komaj nam ga je uspelo spraviti v vodo, preden smo odšli domov. Nekateri naši so dan izkoristili tudi za prodajo časopisa in tako zaslužili dodaten evro. Večina pa nas je čas zapravila za druženje in zabavo, predvsem pa počitek. Ta dan je bil dnevni center zaprt, tako da smo se zaposleni lahko pridružili izletnikom in uživali na plaži skupaj z uporabniki. Vsem, ki ste bili zraven, se zahvaljujem za prijeten dan in upam, da se naslednje leto spet srečamo v Izoli.

Ana Breznik

Vtisi udeležencev:

Milan:

Izlet mi je všeč. Že tretjič zapored sem se ga udeležil, saj je cena ugodna, zlasti za trajno nezaposlene (v to kategorijo sodim sam). Imel sem se fino, bil sem nekajkrat v vodi, edina opazka, ki jo imam, je, da bi lahko ostali kako uro, dve dlje.

Miloš:

Bilo mi je zelo všeč, sicer pa sem tokrat šel drugič. Sam se nisem namočil v morje, sem ga pa videl. Namesto tega sem prodajal časopis in ugotovil, da so Primorke prav prijazne.

Zahvala:

Pri sami izvedbi izleta so nam bili v veliko pomoč s svojimi donacijami, za kar se lepo zahvaljujemo Mercatorju, ki je poskrbel, da smo za vse udeležence kupili malico, Don Don pa nas je posladkal z odličnimi krofi. Tudi letos smo se na morje varno peljali s prevozi Benotours.

foto: osebni arhiv

Zgodbe o kolesih:

ŽIVELE KOLESARKE

016
KRALJI
ULICE

Prijeten je pogled na kolono kolesarjev, ki se vsak dan vozijo po mestu. Najsi bo to v službo, po opravkih ali pa samo za zabavo. Sam sem tokratno kolesarsko sezono prebil v celoti na kolesu. Vozim se večinoma s treking ali dirkalnim kolesom. Moram reči, da sem letos padal s kolesa kakor začetnik. To se mi ni pripetilo že precej časa. Nesrečam je botrovala predvsem neprevidnost. Kot zanimivost naj vam opišem najhujši padec, pri katerem sem imel predvsem srečo, pameti mi je tisti trenutek zmanjkalo. Neko junijsko popoldne sem spoznal prijetno in simpatično dekle. Ko se z nekom v trenutku zbližajš, ti je to jasno kot beli dan. In midva sva se v trenutku poštekalala. Dolgo sva se pogovarjala in dogovarjala za zmenek in si na koncu izmenjala telefonski številki. Nekako težko se je bilo posloviti, saj veste, kako je. Ko sem se končno odlepil in odšel, sem s svojim dirkalcem, ki v trenutku pridela zavirljivo hitrost, hitel proti domu. Ker sem v glavi že premleval, kam jo bom peljal in kaj bova počela, ter ob tem med vožnjo shranjeval njeno telefonsko številko v imenik, sem pozabil, da se približujem krožnemu prometu. Torej, prevozil nisem niti petsto metrov, ko sem z mobilcem v roki buljil v ekran in obenem tipkal njeno ime. Kolesarske steze je v trenutku zmanjkalo, saj bi moral obvoziti vozišče (krožni promet), jaz pa sem divjal naravnost in čez pločnik. Rešitve ni bilo, na srečo avta tudi ne. Vrglo me je čez balanco naprej, jaz pa sem le stegnil svoje roke in med padcem instinktivno pomislil na svoj dragoceni GSM in draga očala. Privzdignil sem glavo in

foto: Župarjeva

stisnil telefon v pest. Padec je bil hud. Še dandanes se mi poznajo poškodovana mesta na rokah, ki so bila odrgnjena do mesa. Iz ran sem moral pobirati razne kamenčke, kar ni prav prijetno doživetje. Kri je tekla kot za stavo. Toda mobilni telefon in očala, ter – na srečo – predvsem glava so ostali celi, številko pa sem tudi shranil. Naj namignem, da ne zaman. Od tedaj sem padel še dvakrat, toda vsakokrat, kljub temu da je temu botrovala neprevidnost z moje strani (dotikanje predmetov med vožnjo), sem mislil le še na varnost svojega telesa. Punce ti res zmešajo glavo, to ni nobeno nakladanje. Na žalost naši predniki ne delijo mnenja z menoj, saj so, recimo konec 19. stoletja, kolesarke veljale za nespodobne in so jim iz estetskih, zdravstvenih ali celo seksualnih razlogov kolesarjenje odsvetovali. V teh časih ne

dojemamo, kako je moške lahko motil recimo prizor, ko je krhka gospodična padla s kolesa in se ji je malce privzdignilo krilo. Idealna priložnost za igranje džentelmena in hitenje na pomoč, ter seveda za samopromocijo. Prepričan sem, da se je tudi konec 19. stoletja našel kakšen gospodič, ki je mislil enako in se ni zgražal nad nespodobnostjo, prej bi rekel, da so se s kolesarstvom pojavila plodna tla za spoznavanje in nove avanture. Danes kolesarimo za zeleno in lepše okolje. Ah, kje so tisti časi? Ne razumite me napak, moja najljubša barva je zelena in sem za čisto okolje, zato v nadaljevanju še par besed na temo ohranjanja narave. Med 16. in 22. septembrom je, kakor vsako leto, potekal evropski teden mobilnosti. V glavnem mestu Bolivije je na začetku septembra dan, ko za motorna vozila ni zaprto le mestno središče, temveč celo mesto. V brazilskem Sao Paulu pa se že lep čas vozijo z bambusovimi kolesi. Tudi pri nas se najdejo osebk, ki jih skrbi za okolje. Na prav posebno kolesarsko turo se je zadnji dan avgusta izpred pomnika geometrijskega središča Slovenije odpravil 59-letni ultra maratonski kolesar Radovan Skubic Hilarij. Med petnajstdnevnim popotovanjem je obiskal vseh 211 slovenskih občin in vsem županom ob tej priliki podaril lipov list. Prevozil je 2800 kilometrov in na kolesu prebil 115 ur. Resnično omembe in pohvale vredno. Dan brez avtomobila sta v Ljubljani med drugim organizirala tudi Civitas Elan in plesna šola Kazina. Praznovalo se je s plesom v središču Ljubljane. Projekta, imenovana Živim ples in Diham ples, sta bila namenjena ozaveščanju o skrbi za okolje in kakovosti življenja v mestu. Projekt Živim ples je potekal med 6. in 17. septembrom 2012, projekt Diham ples pa je bil v torek, 18. septembra 2012, ob 17. uri in je bil namenjen predvsem dijakom. Plesali so na Kongresnem trgu v Ljubljani. Ker izdajamo mesečnik, mi vtisov iz omenjenih dogodkov ni uspelo spraviti na papir, saj rok oddaje člankov prehiteva. Omembe vreden je tudi dosežek slovenskega podjetja Pipistrel, ki naši mali državi povečuje sloves na področju inovatorstva in nas predstavlja po svetu. Tokrat je omenjeno podjetje pomagalo oblikovati in izdelati vozilo na človeški pogon, ki je doseglo svetovni rekord v enourni vožnji. Z izredno aerodinamičnim »kolesom« je Švicar Francesco Russo prevozil 91,556 kilometra v eni uri. Za primerjavo naj povem, da amaterski kolesarji z navadnim kolesom v eni uri prevozijo povprečno največ 40 kilometrov. Naj še enkrat omenim, da me zelo veseli dejstvo, da je na cesti zmeraj več kolesarjev, čeprav me zelo moti, da se precejšen delež motornih vozil za to ne zmeni in jim jemlje prednost ter s tem tudi ogroža njihovo življenje. Seveda je treba vzeti v zakup tople poletne dni, toda marsikdo se bo s kolesom vozil tudi pozimi ali v dežju, zato je pozornost. Alora, kolesarska sezona je ali pa ni mimo. Kakor koli, živele kolesarke.

Jean Nikolič

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

BILA SEM TU!

monika.buhancic@kraljiulice.org

Ste kdaj razmišljali, kaj bo ostalo za Vami? Ko vas več ne bo, ko bo vaša podoba v očeh prijateljev, sorodnikov, zanamcev že počasi bledela? Jaz o tem nisem prav dosti razmišljala po porodih, ker sem si mislila, da za seboj puščam maksimum – dve osebi, ki bosta v sebi nosili delček mene. Pred kratkim pa sem na svetovnem spletu naletela na projekt, ki se mi je zdel izredno zanimiv. Koncept sicer ni inovativen, pa vendar se mi zdi zelo učinkovit in nevsiljiv ter posamezniku pušča prosto presojo. O čem je govora? Zvezdnica, ki sicer podira vse možne rekorde (je edina ženska v svetu zabavništva, ki je imela istočasno najbolj gledan film v katerem je igrala, singel, ki je bil *nešteto* tednov prvi na Billboard lestvici najbolj poslušanih pesmi in, hkrati gostovala na Tednu mode s svojo novo kolekcijo, kjer je predstavila tudi svojo novo dišavo) in je v Hollywoodu deležna velike mere spoštovanja, je kot ambasadorica na svetovnem dnevu humanitarnosti Združenih narodov predstavila svojo pesem (I was here), ki je nekakšna himna projekta. Projekt z istim imenom (I was here – Bil/a sem tu) je zasnovan tako, da naj bi se milijarda ljudi zaobljubila, da bo sleherni dan storila nekaj za nekoga drugega, ki je pomoči potreben. Seveda obstaja tudi internetna stran, kjer na zemljevidu sveta poiščete svoj kraj, tam zapičite modri balonček – simbol projekta – in se hkrati z nekaj stavki zavežete, kaj boste počeli za vsesplošno dobro. Sama sem to seveda še isti trenutek storila. Poiskala sem Koper, pripela balonček in zapisala, da bom še vedno poskušala pomagati brezdomnim osebam in da bom mladim odgovarjala na vsa tista vprašanja, ki si jih doma ne upajo postaviti. To dvojje počnem že zelo dolgo in niti približno nimam namena s tem prenehati. Pa me je sin opozoril, češ mami, saj to počneš tako ali tako, kaj če bi se zavezala k nečemu novemu, nečemu, kar pri tebi ni samo po sebi umevno. Fant je imel dober argument. Sem razmislila. Dobro. Čemu se lahko zavežem? Ampak tako, zares in ne samo zato, da pripnem balonček, potem pa pozabim na vse skupaj. Pa sem se odločila, da se bom zaobljubila na tiho, pri sebi in tega ne bom obešala na velik zemljevid. Zaobljubo poskušam izpolniti vsak dan. Ni nič velikega, nič posebnega, pa vendar je nekaj, na kar se moram venomer opozarjati, torej mi ni naravno dano, tako kot moja prva obljuba. No, sedaj pa ste na vrsti Vi. Ste kdaj razmišljali, kaj boste pustili za seboj in ali se bo kdo spominjal, da ste bili tu? Kako pomembno vam je to? Vam je sploh pomembno? Se s smrtjo za vas vse konča? Kakšen pogled imate na te zadeve? Ste pripravljeni iti na splet in se javno zaobljubiti, da boste poskušali vsak dan narediti nekaj za nekoga drugega, pa naj bo to deljenje prijaznih nasmeškov ali pa nakup časopisa pri brezdomnem? Kako pomembna se vam zdi zaobljuba? Ste tiste vrste človek, ki se zlahka zaobljubi, nato pa ravno tako zlahka pozabi na dano obljubo? Vas neizpolnjena obljuba spravlja v slabo voljo, ali vas zgolj »požgečka« v smislu, da ste na nekaj pozabili? Zanimivo se mi zdi razmišljanje na to temo. Pogovor o tem je že potekal v našem Dnevnem centru in odgovori so bili enako zanimivi, kot vsi sogovorniki. Izpeljali smo anonimno odgovarjanje, saj se mi zdi, da smo ljudje ob anonimnosti veliko lažje iskreni, saj avtomatično odpade možnost obsojanja in kazanja s prstom. Mogoče bi podobno temo lahko pričeli s svojimi prijatelji in prijateljicami, mogoče v krogu družine ali na delovnem mestu, če ste v kolektivu, ki to dopušča. Veliko novega se lahko naučite, tako o sebi kot o drugih. O umetnici, ki jo omenjam na začetku besedila, nisem imela nekega (p)osebnega mnenja – vedela sem, da je uspešna, popularna, lepa, bogata

WHD-IWASHERE.ORG

in poročena z znanim reperjem. Šele ko sem odšla na stran ZN in se poglobila v raziskavo o projektu, sem izvedela veliko več in spoznala, da je Beyonce zlahka pozitiven idol mladih, saj oba z možem počneta ogromno dobrega in s svojo popularnostjo ljudem približujeta veliko perečih tem, ob tem pa jih poskušata aktivirati. Še en dokaz, da se dejansko vsak dan učimo. Zagotovo je ravno zaradi njene podpore projektu in izdaje pesmi na to temo 19. avgusta vsaj nekaj milijonov ljudi več izvedelo, da se praznuje svetovni dan humanitarnosti. Vsak naj prispeva svoje, ne glede na velikost in pomembnost. Tudi v svojem primeru lahko rečemo, da bo vsaj kakšen tisočak ljudi izvedel za projekt »Bil/a sem tu« zahvaljujoč časopisu Kralji ulice. Ravno to je lepa stran vsega – da se beseda o zanimivem projektu kot ogenj širi in poskuša zganiti čim več ljudi. Ozrite se okoli sebe. Zagotovo boste našli nekoga, ki mu lahko pomagate, pa naj bo to nošenje vrečk iz trgovine, oddaja starega puloverja za zimo, plačilo položnice, presaditev rož ali pa pač nekaj devetega. Pomembno je, da se zganemo tudi za druge, kajti tisočič bom ponovila – brez individualnega veselja ni kolektivne sreče!

Pa vse dobro v, za naše brezdomne upam, ne premrzlem oktobru!

Vaša Biba

Svoj balonček in zaobljubo pa kar pripnite na strani:
<http://www.whd-iwashere.org/>

017
KRALJI
ULICE

foto: vir internet

KRALJI ULICE NA OBISKU PRI EKOLOŠKEM DRUŠTVU POREVIT

018
KRALJI
ULICE

Kralji ulice: Povej, kdo si?

Urban Lemež – Banc: Moje ime je Urban Lemež, za prijatelje Banc. Sem alternativec, aktivist z Metelkove. Odkar pomnim, delam na vrtu, pomagam tetam, stricem. Živim pod ljubljanskim gradom, torej je cel hrib moje igrišče. Živim sredi Ljubljane in sredi narave. Z ekologijo sem se seznanil že zelo zgodaj (pred srednjo šolo), ker me je vedno privlačila narava. Resneje pa sem se začel ukvarjati s permakulturo, ko sem nekaj let nazaj prebral članek v eni slovenskih revij. Nato sem začel raziskovati in prebirati razne prispevke o permakulturi. Permakultura pomeni permanentna agrokultura, katere pionir je Avstralec Bill Mollison. Kmalu zatem sem ugotovil, da je ta tema veliko popularnejša, kot sem si mislil. Ni trajalo dolgo, ko sem srečal še dva somišljenika, s katerima smo se dogovorili, da začnemo aktivneje delovati na področjih ekologije, permakulture, trajnostnega razvoja, ... Iz tega se je rodilo društvo Porevit.

Povej nam več o društvu?

Banc: S prijateljema Dušanom in Juretom smo najprej poskušali odpreti ekološki zavod, vendar smo naleteli na veliko birokratskih ovir in za naše pojme nepotrebnih stroškov. Alternativa temu je bilo odprtje Ekološkega društva Porevit.

Kaj pomeni Porevit?

Banc: Ko smo iskali ime za društvo, smo gledali v različne smeri in se strinjali, da se obrnemo na naše staroslovanske bogove, kjer smo našli boga Porevita, brata boga Svaruna, ki je zaščitnik rek, gozdov, potokov, skratka zaščitnik narave.

Povej nam o delovanju društva?

Banc: Društvo deluje večslojno. Na lokalni, regionalni in globalni ravni. Na lokalni ravni se ukvarjamo z organizacijo predavanj in izobraževanj vsaj enkrat na mesec, poleg tega organiziramo terenske delavnice s praktičnim prikazom. To so v glavnem projekti na privatnih zemljiščih, kjer se pokaže, kako se naredi gomilasta greda, sončni sušilnik za zelenjavo, sadje, zelišča, čebelnjaki, hišice na drevesih, navpični vrtovi ... Na regionalni ravni se ukvarjamo z večjimi projekti, kot so pogozdovanje Krasa, načrtovanje namakalnih sistemov na sušnih področjih, pospeševanje razvoja bio-plinarn, trajnostno gospodarjenje z gozdnimi površinami v Sloveniji ... Na globalni ravni pa smo ustvarili mrežo permakulturnikov z vseh celin in mednarodno povezovanje ekoloških in permakulturnih projektov.

Kaj je trajnostni razvoj in kaj je permakultura?

Banc: Trajnostni razvoj ali naravno sobivanje je princip delovanja, pri katerem se negativen vpliv človeka na naravo in okolico zmanjšuje. Primer trajnostnega razvoja je projekt Prevozi.org, kjer se ljudje preko interneta dogovorijo o skupnem prevozu v zeleno smer in tako varčujejo z gorivom in zmanjšajo onesnaževanje okolja. Permakultura se ukvarja s trajnostno agrokulturo, kjer oponašamo naravo iz prve roke. Tako zasadimo mešane posevke, ki so si dobri sosedje in varujejo drug drugega pred škodljivci in vračajo v zemljo potrebne hranilne snovi. Lep primer je sajenje koruze, fižola in buč na isto njivo, kjer veliki bučni listi varujejo zemljo pred izsuševanjem, fižol vrača v zemljo dušik in pleza po koruzi, koruza pa vrača v zemljo rudnine, daje oporo fižolu in zavetrje bučam. Še en tak primer je sajenje jagod in česna na isto njivo, kjer jagode vračajo v zemljo minerale, česen pa ščiti jagode pred plesnimi in škodljivci.

Projekt Prevozi.org je bil oviran s strani države. Kakšna je trenutna situacija?

Banc: Sam uporabljam Prevoze večkrat na leto in nisem zasledil,

da bi se ljudje preveč ustrašili inšpektorjev. Aplikacijo uporabljajo naprej, saj gre v bistvu za dogovorjen avtoštop.

Koliko so vaši projekti v interesu države? Koliko da država na ekologijo?

Banc: Samo toliko, kot zahteva EU. Več poudarka je na nevladnih organizacijah in evropskih sredstvih.

Kako odzivni so ljudje?

Banc: Trend permakulture in trajnostnega razvoja je pri nas zelo visok in še raste, saj se ljudje čedalje bolj zavedajo, da z zdajšnjim načinom izkoriščanja naravnih virov ne bomo več dolgo preživeli. Na primer pridobivanje zemeljskega plina s sistemom frackinga v Prekmurju, pri katerem s pomočjo sond zdrobijo kamnine pod zemljo. Ob tem se sprošča zemeljski plin, ki pronica na površje skozi podtalno vodo in jo s tem onesnaži. Ljudje se čedalje bolj zavedajo pomembnosti samooskrbe in lokalne pridelave hrane. Pri tem se zmanjšajo stroški prevoza, kar spet deluje razbremenilno za okolje.

Kako vidite prihodnost?

Banc: Predvsem zeleno, kjer se družba vedno bolj zaveda pomembnosti zdravega okolja za nadaljnje preživetje človeštva. Želimo si, da bo družba bolj in bolj osveščena in da bomo živeli v zdravem okolju.

Kje vas ljudje najdejo?

Banc: Na elektronskem naslovu zavodporevit@gmail.com in telefonski številki 040-203-286, Jure. Na Facebooku: Ekološko društvo Porevit.

Peter Pitambar Pangerc

»IGRA Z ŽOGO«

Sem oseba z dvema imenoma. Ime mi je Jakob in od trenutka, ko sem moral zaradi politične situacije, bombardiranja, ubijanja, ugrabitev in terorizma zapustiti svojo rodno državo, me kličejo begunec. Imam univerzitetno izobrazbo, vendar sem zgodaj ugotovil, da me znanje in pravo v lastni državi ne ščitita oziroma mi ne ponujata varnega zatočišča, kjer bi lahko bival kot človek. Zaradi tega sem, tako kot veliko število mojih rojakov, zapustil lastno državo v upanju na boljše življenje. Izbral sem Slovenijo. Večina mojih sorodnikov ni imela takšne sreče, da bi, kakor jaz, uspeli pobegniti v Evropo. Pribežali so le do sosednje države, kjer prav tako nimajo nikakršnih pravic in so brez kakršnega koli statusa. To, da sem zapustil svojo državo in se odpravil proti Evropi, ni bila lahka odločitev. Že sama pot je svojevrstna robija. A huje je, ko prispeš. Pri skoraj tridesetih letih sem moral začeti znova, v popolnoma tuji državi, kjer nisem poznal jezika, delovanja državnega (socialnega) aparata, svojih pravic, sistema prevozov, valute, subtilnih kodov komuniciranja. Bil sem sam, brez prijateljev sorodnikov ali ljudi, ki bi vsaj razumeli moj materni jezik. Zaradi situacije in oblik humanitarne pomoči, ki sem jih bil delno deležen, sem se počutil oropanega svoje avtonomnosti. A nisem imel izbire, moral sem zapustiti dom. Le tako sem lahko, pod plaščem človekovih pravic, zaščitil svoje življenje in zaprosil za politični azil ter poskušal pridobiti status begunca. Pa vendar stvari ne potekajo vedno tako, kot si jih zamislimo. Navkljub trpljenju v lastni državi in neposrednim grožnjam, ki so stregle po mojem življenju, in kljub vloženim prošnji za politični azil v Republiki Sloveniji po petih letih še vedno nisem dobil varnega zatočišča, s tem pa tudi ne palete pravic, ki iz tega izhajajo in na podlagi katerih si lahko zgradiš in omogočiš skromno življenje (delovno dovoljenje, dovoljenje za bivanje, upravičenost do socialnih transferjev ...). Na začetku si je veliko časa, precej več, kot je to predpisano z zakonom, vzelo Ministrstvo za notranje zadeve: po dolgih dveh letih čakanja je namreč zavrnilo mojo prošnjo za azil in mi ukazalo, da moram zapustiti Slovenijo. Po pritožbi mojega odvetnika pa se je začela zgodba, znana vsakemu od nas (tako državljanom kot nedržavljanom). Najprej so si me podajali Upravno sodišče, Vrhovno sodišče in ponovno Ministrstvo za notranje zadeve. Ko je moj primer (po dolgem obdobju podajanja) ponovno pristal na Upravnem sodišču, je to upoštevalo mojo prošnjo in me pozvalo na intervju, v katerem sem se pred sodnikom boril za svoje pravice. To je bil skupno že četrti intervju, ki so ga opravili z mano, odkar sem vložil prošnjo za azil! A ta je očitno pomagal: Upravno sodišče je preklicalo negativno odločitev in mi priznalo pravico do mednarodne zaščite. A o tem, da to še ne pomeni konec moje »liminalne« faze, priča dejstvo, da se je Ministrstvo za notranje zadeve, predvsem zaradi proceduralnih napak, ki so privedle do omenjene odobritve, pritožilo na Vrhovno sodišče. In to sodišče je vrnilo celotno zadevo v ponovno presojanje Upravnemu sodišču. Krog se je ponovil, a s ključno razliko: Upravno sodišče je ponovno pozitivno odločilo in Ministrstvo za notranje zadeve se je ponovno pritožilo na Vrhovno sodišče zaradi proceduralnih napak v postopku. Vrhovno sodišče pa je tokrat zavrnilo odločitev Upravnega sodišča. Rezultat: moja prošnja za azil je bila zavrnjena. Razlog? Pritožba MNZ, pa čeprav se iz prebiranja njihove pritožbe lahko razbere, da se načelno strinja s priznanjem azila. Uradno sem imel sedem dni časa, da zapustim Slovenijo. Toda tokrat sem se pritožil jaz!

019
KRALJI
ULICE

foto: Vanja Butan

Na Ustavno sodišče, ki je po nekaj mučnih mesecih negativno odločitev Vrhovnega sodišča razveljavilo zaradi kršitve Ustave RS in zadevo vrnilo Vrhovnemu sodišču. Na njihov odgovor čakam še danes, pet let po začetku moje poti po birokratski Republiki Sloveniji. Postajam vse bolj zmeden, negotov vase in v svoje sposobnosti. Staram se in svoja najbolj aktivna leta preživljam brez možnosti za delo in brez financ, vpet v to nevladno organizacijo in drugo. Ne morem in ne smem se vrniti v svojo državo, tam je moje življenje resnično ogroženo. Ne morem oditi v drugo evropsko državo, saj bi me zaradi pravil Evropske unije vrnil v Slovenijo. In še vedno nimam pravice ostati v Sloveniji, saj se mi zdi, da me Ministrstvo za notranje zadeve želi brcniti ven. V čakanju na tokratno odločitev Vrhovnega sodišča se sprašujem, kdaj in kako se bo ta absurдна igra končala. Kje bo pristala žoga? Sprašujem se, če se zavedajo, da sem ta žoga jaz in moje življenje.

Jakob (Aktiv Rizom)

Gostujoči kolumnist:
Dario Zadnikar

DOLŽNI SO NAM

Marsikomu se je na zahodu že primerilo to, kar mi je zadnjič povedal prijatelj. Ko je namreč na Nizozemskem sedel v krogu znancev, je naročil rundo piva, a ko je to steklo po grlu, je vsak od zahodnjakov naslednjič naročil pivo le zase. Logika je jasna in o tem nam pričajo zgodovina, antropologija in zdrava pamet (kjer jo je še kaj): vzajemni dolg vzpostavlja družbene vezi. Ne gre zanikati, da ima pojem dolga protisloven pomen – na eni strani pomeni obvezo, da poravnamo dolg, ki je nastal kot neravnovesje in prekršek (tako rekoč greh), ko smo si kaj sposodili. Po drugi strani pa smo dolžni bogovom za svoj obstoj, ki nas je iztrgal ne-bivanju, kamor se bomo vrnili. Zato so ljudje vračali »obresti« za ta dolg s smrtjo žrtvovanih ljudi, živali, prerokov in s časom le simbolnih predmetov. Dolžni smo svojim staršem, da smo tu, da so, po svojih močeh, pomagali, da naredimo iz sebe to, kar smo. Pravzaprav smo dolžni celemu omrežju ljudi, skupnosti in institucij: da smo pismeni, zdravi, da imamo na voljo vrsto izumov, ki nam lajšajo življenje, da nam ni dolgčas, da smo varni, da imamo družbo ali pa se lahko umaknemo v samoto. Zdi se, da smo dolžni generacijam živih in mrtvih in celo našim zanamcem. S tega stališča je obveza vračanja dolga nesmiselna prav toliko, kot bi bilo nesmiselno posojanje tistemu, od katerega ne pričakujemo vračila. V tem je protislovje dolga. Če se vrnemo k pivski družini, je jasno, da s plačilom runde zadolžiš ostale člane omizja, da jo vrnejo in s tem podaljšajo druženje. Dolg torej proizvede trdno (oz. v tem primeru tekočo) družbeno vez. Ljudje smo drug drugemu pripravljeni dajati usluge in jih s tem vezati nase. Takšna je tudi logika obdarovanja, ki je v nekaterih kulturah mejilo na izzivanje obdarjencev, z »nesmiselnim« uničevanjem dobrin pa celo izzivanje bogov. Zahodnjak tega ne razume, ker je do konca asocialen, oziroma individualiziran. Družini ne povrne nove runde piva, ker mu je to le sredstvo zapijanja in ne medij družabnosti. Pravzaprav bi lahko pil sam. S tega stališča je povrnitev dolga hkrati tudi konec vezi med »strankami«. Danes je denar najmočnejša družbena vez. Denar je v bistvu obljuba (na papirju, kovini ali elektronski informaciji in na ozadju trga, kjer je vse izmenljivo), da bo dolg za eno reč povrnjen z drugo. Tako je leta 1694 konzorcij angleških bankirjev kralju posodil 1.200.000 £, ti pa so od njega dobili monopol, da tiskajo bankovce, ki so posredovali delček kraljevega dolga v krogotok menjave. Dolg seveda ni bil povrnjen do današnjega dne, ker bi to pomenilo, da je treba zadolžnice oz. bankovce uničiti in s tem bi bilo konec britanskega gospodarstva. Zgodovinsko gledano so raba denarja, nastanek trga, državne oblasti in trošenja (zadolževanja) organska celota, ki jo ni mogoče razumeti z logiko posamičnega gospodinjstva, ki je šele rezultat te celote. Vladarjeva moč sloni na vojski, ki jo je treba vzdrževati. Če je ta velika, postane to logistična mora, zato vladar legijam razdeli nekakšne žetone s svojo podobo. Po drugi strani mora ljudstvo plačevati davek z istimi žetoni, da bi v zameno dobili varnost – predvsem pred istim represivnim aparatom in ne nekakšno »zunano nevarnostjo«, kar ni danes nič drugače. Da bi dobili te žetone in se izognili vladarjevi kazni, se morajo usmeriti v tržno menjavo. Pogoj trga in monetarnega kroženja je torej socialna storitev države, v tem primeru sto tisoče legionarjev. S tega stališča je debilno

govoriti o »realnem« gospodarstvu, ki je produktivno, in »sociali«, ki troši na račun državnega zadolževanja. Ja, takšna je v osnovi igra! Tako funkcionira zadeva! Brez potrošnje ni produkcije in obratno. Obeh ni mogoče ločiti. Tudi industrija troši produkte znanja in zdravja. Kako je potem s politiko zategovanja pasu, ki nas poskuša prepričati v nasprotno? Četudi to velja za njene podrebnike iz perifernih držav, si ne bi upal trditi, da je teta Merklova neizobražena tepka, ker vztraja pri moji shujševalni kuri (zaenkrat imam 183 cm in 77 kg). Tudi za »potratne« Grke ne gre in tudi njihove kože ne rešujemo, temveč jo kvečjemu odiramo. Če že koga rešujemo, potem so to nemške in druge megabanke. Problem je v tem, da se dobički manjšajo, kar je zakonitost v razvoju kapitalizma in čemur se je neoliberalizem poskušal izogniti s finančnim turbokapitalizmom, ki je preprodajal marketinško olepšane ničvredne posle (npr. hipotek in raznovrstnih fiktivnih investicijskih skladov). Po zlomu takšnega »gospodarstva« se jim zdi edina rešitev manjšanje plač in zgodovinskih, v krvi izborjenih pravic. Naj bo biznis tudi kultura, šola in znanje, zdravje, preživetje starosti, skratka vse, kar je do zdaj, po logiki solidarnosti, s pomočjo države krila skupnost. Gre samo za porazdelitev družbeno proizvedenega bogastva: ali bomo izbrili tudi nove oblike družbenega dobrega ali pa bomo redili kapitalistične riti.

Kako se temu postaviti po robu? Zgodovinske izkušnje so tu, pa če se jih še tako trudijo izbrisati. Le vkup, le vkup, uboga gmajna – in upajmo, da bo teklo samo vino.

foto: osebni arhiv

Pamflet:

**IMAM SVOJE MNENJE,
PA SE Z NJIM NE STRINJAM**

Delavski razred gre v raj

Zdravstvo klonira ljudi, vsi pri zdravnikih dajejo kri, nato so še take svinje, da uboge klone ukinejo, nato so preparirana človeška srca na ulici. Tik pred slovensko vojno so pulili ven glave Srbom in nekega hrvaškega Juda je žena spoznala na TV, ko je postal robotski miličnik. Zamenjali so mu glavo.

Tajnica Milana Rdečega je z njim zanosila, abortirali so jo v Polju, nato se je obesila na vrv kotlička v stranišču, kar vse lahko naredi zblojeni psihiatrični um.

V Črnem lesu, domu za starejše občane na Štajerskem, kje pa drugje, so reducirali izbrisane, podpisali so, da dajo premoženje državi, potem so jih evtanazirali in jih zmetali v jezero.

V Kočevskem Rogu nič novega. Policija dela hudiče iz centrov, 500 000 jih je že bilo leta 1980.

Matthias Katze ima tam jedrsko orožje in zaklonišča, svoj fevd, kjer so morali delati politični zaporniki.

Črtomir Clonsky

Tanja San in Gwen

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA TANJA SAN

**BOM DANES NAŠLA TISTIH OSEM METROV MOJE
ŠIRINE, KI SI JO ZAKRILA PREJŠNJO NOČ?**

**BOM SPLOH NADOKNADILA VSAK TVOJ TRK
NA SOČNI STEBER?**

**BOM OSVOJILA TEBE, USPEŠNO UREDNICO
ČASOPISA ROMANIA?**

IN ZAJAHALA TISTI SVEŽI ATOM MĚJAV?

**BOM ZMOGLA BITI TISTA DAMA, KI ZAČENJA
TUDI PRI TVOJEM MIOMU?**

MOJ PRIJATELJ SE JE ZALJUBIL V RUSA.

KRALJICA GWEN

**NE IŠČI VEČ MOJE ŠIRINE,
POTRKAJ V MOJO GLOBINO,
OSVOJI OKRAS POD ZAKRITO KRIVINO,
ZAJAHAJ TA PLAZ V STRASTNO DIVJINO.**

**NE PLEZAJ ZAMAN PO ŽGOČEM STEBRU,
OHRANI ZAGON, KO SE ZGUBLJAŠ V ATOMU,
PRIHRANI SI ČAS IN NE SKRENI S POTI,
ZALUČAJ PORAZ PREK RAMEN IN SKRBI.**

DOGAJA SE NOV SLOVENSKI FILM! (ZAČETEK JUNIJA 2012)

No, moja ulica (Zakotnikova) se bo morda morala preimenovali. Saj ni prav nič zakotna, kot bi lahko sodili po imenu. Premore cel kup znamenitosti in na njej se marsikaj dogaja. Nedavno so nas obiskali tudi filmarji TV Slovenije z vso svojo tehniko, opremo in ljudstvom, tako da smo doživeli pravo pravcato okupacijo. Vrag mi ni dal miru, pa sem se šel pozanimat, kaj se dogaja. V pogovoru s prijaznim mladim režiserjem in scenaristom gospodom Markom Šantičem (na sliki), pod čigar budnim očesom se vse skupaj dogaja, izvem, da se snema nov slovenski film v produkciji TV Slovenija, ki ga nameravajo uvrstiti na spored leta 2013. A najprej par besed o filmu. Očitno je to zanimiva ljubezenska drama o mladem fantu Luki, njegovem iskanju ljubezni in osamosvajanju, ko se brez pomoči institucij poskuša znajti v realnem življenju in se postaviti na noge. Luka po končani srednji šoli zapusti Mladinski dom, v katerem je preživel vse svoje otroštvo in s pomočjo socialne delavke postane podnajemnik, »gre torej na svoje«. Med drugim poišče tudi svoje starše in se zaposli, a ima s sodelavci in delovodjem hude težave; maltretirajo ga in ponižujejo, saj v službi noče biti udeležen pri

kraji artiklov. Tako ostane brez dela, a sreča Ajdo, v katero se tudi zaljubi. Ta ga po nekaj srečanjih zavrne, a mu po njegovi vrnitvi v tovarno priskoči na pomoč, ko ga delavci iz maščevanja zaprejo v hladilnico. Ob strani mu stoji tudi v bolnišnici, kamor ga odpeljejo iz tovarne. Luka bi rad poglobil njune odnose, saj je Ajda edina, v kateri vidi svojo prihodnost. Stremi za njeno ljubeznijo in se je zanj pripravljen boriti. V bistvu išče ljubezen, ki je v svojem življenju skozi odrasčanje ni bil deležen. Samo sklepamo lahko, da jima bo to tudi uspelo. Zgodba se mi zdi poučna in usmerjena v današnji čas, verjetno je lahko blizu tako mladim kot starejšim gledalcem. Režiser Marko Šantič je okoli razpleta zgodbe silno skrivnosten. Noče nam ga izdati, očitno si bomo film pač morali ogledati. Marko Šantič je mlad režiser, rojen 1983 v Splitu, kjer je leta 2008 diplomiral na Akademiji za gledališče, režijo, filmsko umetnost in televizijo. Do sedaj je posnel pet kratkih filmov in enega dokumentarnega, film z delovnim naslovom Gosposka pa je njegov prvenec med celovečerci. Filmska umetnost zanj predstavlja medij, skozi katerega se izpoveduje in v katerega vlaga ustvarjalnost. V pogovoru z njim izvem, da filmski dan pomeni kake tri

foto: Lojze Smole

minute samega filma, kar bi se komu zdelo malo, a se prepričam o nasprotnem, ko vidim, kaj vse in koliko je potrebno za vsak kader v prizoru posebej. No, lepo, da slovenskemu filmu še ne bije zadnja ura in da imamo zanj nove moči, kot je g. Marko Šantič, ki ga na vsakem koraku spremlja tudi silno stroga projektna producentka igranega programa ga. Barbara Daljavec. Glavni vlogi igrata Janko Mandič (Luka) in Nina Rakovec (Ajda). Potem so tu še igralci Nataša Barbara Gračner, Peter Musevski, Dario Varga, Primož Belak, Gregor Zorc in Igor Samobor. Pa še na veliko drugih ljudi, ki so pomembni za nastanek takega filma, ne smemo pozabiti. Pa naj bo to direktor, snemalec ali redar, ki skrbi, da ostali lahko kaj naredijo. Ne, tudi nanje ne smemo pozabiti.

Lojze Smole

MLADI LEVI IN KSEVT

V okviru festivala Mladi levi je bil organiziran izlet v Vitanje v center KSEVT. KSEVT je kratica za novonastajajoče Kulturno središče evropskih vesoljskih tehnologij. Center deluje pod taktirko Dragana Živadinova in ekipe, tudi Mihe Turšiča. Zakaj Vitanje? Ker je Vitanje preko njegovih sorodnikov vezano na pionirja slovenskih kozmonavtov Hermana Potočnika - Noordunga, katerega ne rabimo omejiti zgolj na Slovenstvo, ampak kar na svetovni vpliv v astronomiji in na potovanje po vesolju. Sam KSEVT nam obeta

performanse, razstave, gostovanja, rezidence. Za svojo osrednjo nalogo si je zastavil ukvarjanje z vesoljem, zgodovino njegovih raziskovanj in umetnostjo v njem. Dragan Živadinov, ki na tem področju zelo prednjači (spomnimo se gledališča v ničti gravitaciji in načrtovanega samomora v orbiti), tako ne skrbi samo za osvežitev umetnosti in za njen praktični prenos na univerzalno raven, ampak tudi hrabri in jača hrbtenico Slovencev, večja slovenski nacionalni ponos.

Peter Pitambar Pangerc

foto: Peter Pitambar Pangerc

CLARISSA PINKOLA ESTES: ŽENSKÉ, KI TEČEJO Z VOLKVI

Knjiga je sestavljena iz mitov in zgodb o arhetipu divje ženske. Velikokrat preveč, ker je celotno besedilo interpretirano samo s strani ženskega pogleda na svet, a jo ravno zato lahko uvrstimo kar med sodobno feministično literaturo. Kakor koli že, pričujoča knjiga je obvezno čtivo za vsako, ki resno dela na osebnem notranjem razvoju in obvezno čtivo za vsakega, ki ga zanima notranje

življenje žensk. In če kje umanjka, potem umanjka v sklicevanju na Junga (moški v feminizmu?) in v razčlenjevanju in zagovarjanju arhetipov, namesto v preseganju le-teh.

Peter Pitambar Pangerc

foto: Peter Pitambar Pangerc

PANČ FESTIVAL STAND-UP KOMEDIJE, 21.–24. 8. 2012, LJUBLJANSKI GRAD

Prišel je čas v letu, ki za vsakega ljubitelja smeha in stand-upa pomeni več kot božič, novo leto in velika noč skupaj – prišel je Panč! Letos nam je postregel z 20 komiki, predvsem iz področja bivše Jugoslavije, in dvema tujcema – Mattom Greenom in Stevom Hughesom. Prvi večer smo imeli tako priložnost videti cvet slovenskega stand-upa s Klemnom Bučanom, Boštjanom Gorencem - Pižamo, Dušanom Tomičem, Alešem Novakom in Mattom Greenom. Vsak izmed njih je imel tisto nekaj, kar je približno 900-glavo množico spravilo v gromozanski smeh. Program je povezoval Andrej Težak - Tešky. Moram priznati, da je bil letos celo smešen, kar se mu redko zgodi. Vsak od nastopajočih je predstavil repertoar na standarden in za posameznika tipičen način; Bučan s svojim pristnim humorjem, Pižama s svojimi dovtipi o svoji telesni teži (ob čemer mu moram priznati, da mu je v letu uspelo zmanjšati obseg pasu), Matt Green z značilnimi vložki o tem, da pravzaprav ne ve, kje je. Kdo je sploh slišal za Slovenijo? Iz nastopov naslednjih večerov bi rad izpostavil nastope Uroša Kuzmana, učitelja matematike in ponosnega očka, ki se sprašuje, kako je sploh prišlo do tega (skozi frustracije svoje izbranke in nerazumevanje dejstva – češ kako ima lahko otroka s takim tipom). Odličen je bil tudi nastop hrvaške komičarke Andree Andrassy. Na trenutke zahteven

023
KRALJI
ULICE

foto: Tina Vodopivec

humor, ki pa je vseeno pričaral nasmeš na obraze zbranih. Ne smem pozabiti niti na Hrvata Vlatka Štamparja, dobesedno največjega komika na Balkanu, saj ima več kot dva metra, in seveda nastop legende Tina Vodopivca. Izpostavil bi tudi nastope Domagoja Pintarića z njegovim neverjetnim humorjem, ki še tako hladnega človeka ne pusti brez nasmeha, in Lucijo Čirović z njenim značilnim Fata humorjem. Srbske barve je zastopal Nikola Silić s svojimi frustracijami o sovražnosti do Srbov. Malce pa me je

razočaral edini duet na Panču Slon in sadež. Delala sta se norca iz stand-upa in stand-up komikov ter postavila vsakega obiskovalca v neprijeten položaj z vprašanjem, zakaj sploh so tam in zakaj se smejejo. Tako bi lahko povzel, da je bil zadnji večer bolj razočaranje, zato pa so prvi trije večeri v vsakem od nas vzbudili napeto pričakovanje zimskega Panča, kjer bomo s stand-upom spet lahko pozabili na tegobe vsakdanjega življenja.

Marko Nakrič

LEBDENJE IZVEN PROSTORA IN ČASA — RECENZIJA KONCERTA SKUPINE SIGUR ROS

Koncert islandske zasedbe Sigur ros, ki se je zgodil v sredo 5. 9. v Mariboru v sklopu t. i. Mars festivala, je bil zame izredno intenzivno čustveno doživetje. Zasedba igra počasno, slojevito, na momente že kar orkestralno glasbo. Poleg osnovne četverke jim na odru z godali, trobili in drugimi inštrumenti dela družbo še njihov mini orkester. Poseben efekt pa pusti visoki falzet frontmena skupine, ki poje napol v namišljenem in napol islandskem jeziku ter njegovo posluževanje violinskega loka za igranje na kitaro. Skupino spremljam že od njihovih začetkov in že od prvega poslušanja naprej sem imel močno željo, da bi jih videl v živo. Ta želja se mi je prvič izpolnila pred par leti, vendar pa me zasedba takrat ni zadovoljila. Mogoče sem imel prevelika pričakovanja, ali pa so bili na delu drugi dejavniki. Kakor koli, na mariborskem koncertu je bila čisto druga pesem. Izvedba njihovih skladb je bila zelo dinamična – od čisto mirnih, tihih delov se je intenziteta zvoka in kompleksnost melodij stopnjevala ter dosegala vrhunce v eksplozijah močno

zasičenega zvoka, in ko sem mislil, da je vrh že dosežen, so preklopili v še višjo prestavo in me popeljali v nesluteno ekstazo. Ob takih momentih sem začutil, da mi srce začenja hitreje biti, zenice se širijo, oči se rosijo, telo začne valovati, um pa lebdi nekje v brezčasnem prostoru in se trga od telesa. Čutila niso zmogla prenesti toliko lepote. Njihova glasba je bila kot potovanje vase in odkrivanje svojih nezavednih kotičkov, ki pa so za razliko od pričakovanja raznih psihoanalitičnih teorij izredno lepi. Vrhunci koncerta sta zame bili skladbi »Festival« in »Popplagið« ter tišina, ki so jo »zaigrali« sredi komada »Viðrar vel til loftárása«.

Sigur ros so presegli vsa moja pričakovanja in pustili tako močan vtis, da mi bo še kar nekaj časa brez veze hoditi na druge koncerte.

Iztok Koren

Izza rešetek:

MOGOČNOST RESOCIALIZACIJE

Poslanstvo zavodov za prestajanje kazni zopora (ZPKZ) je v prvi vrsti izvrševanje kazenskih sankcij in pripora. Pri tem je mišljeno izvrševanje zaporne kazni, med temi pa je izvajanje različnih priložnostnih oblik dela, čigar namen je koristiti družbi. Nekako tako kot družbeno koristna dela za vse tiste kršitelje različnih zakonodajnih oblik, ki takšna dela opravljajo na prostosti. Le da so zaporniške alternativne oblike dela omejene in se izvajajo prvenstveno v zavodih za prestajanje kazni. Poleg dela v korist skupnosti si ZPKZ prizadevajo tudi za druge oblike resocializacije oziroma rehabilitacije zaprtih, kot je na primer izobraževanje. Ravno na tem področju je v sodobni družbi, ki omogoča širok spekter spletnih vsebin, namenjenih informiranju, šolanju in izobraževanje nasploh, odprtih največ možnosti za vse obsojence, sploh pa za tiste, ki prestajajo daljšo zaporno kazen, saj lahko čas koristno porabijo za uspešno izobraževanje v celoti ali dokončajo že začeto šolanje. No, to jim zopori danes, tukaj pri nas, omogočajo.

Prizadevajo si tudi, da so zopori varni za družbo, zaprte in zaposlene. Vizija zaporov je torej zastavljena širše; razvijati sodoben, human, resocializacijsko usmerjen zaporniški sistem in izboljšati ali vsaj obdržati ugled, ki so ga, naj omenimo, deležni med drugimi evropskimi zaporskimi sistemi. Resocializacija ni lahka stvar, saj veliko zaprtih izvira iz nasilnega primarnega okolja, se pravi iz asocialnega

družinskega kroga, iz neprimerne socialne mreže, iz sirotišnic, brez kakovostnih primarnih vedenjskih vzorcev, sploh v primerih, če je otrok pogosto menjaval rejniške družine in že v zgodnjem otroštvu in mladostništvu stopil na kriminalna pota. A kdo si želi prizadeti čustva sirote? Za ostale ne vemo, a strokovne službe v zaporih si morajo biti glede tega na jasnem; za vsakega obsojenca posebej morajo vedeti, upoštevati in imeti najprej in predvsem v mislih, iz kakšnih razmer izhaja. In temu primerno prilagoditi strokovni program. Predvsem pa v prevzgojo vložiti empatičen, iskren in ves razpoložljiv napor in trud. Zavedati se morajo, da bo le s pravimi metodami in pravim, karseda človeškim pristopom resocializacija zaprtih oseb uspešna. Skratka, morajo se znati obsojeni osebi približati strokovno, toplo in odprto, ne glede na njegovo disocialno vedenje in odzivanje. V njem morajo vzbuditi zaupanje, kar, priznajmo, dostikrat ni lahka naloga niti za nas, ki smo na prostosti. Biti in ostati blizu ...

A v zaporu se ni treba bati, da se ti kdo od osebja ne bo mogel približati in te tako ali drugače ukrotiti, saj so vsi vedno kratek lučaj stran, vsi so tam in blizu, bodisi kot prva bojna linija ali prva raven »zaščite« ...

Gostujoča kolumnistka Zuzanna G. Kraskova

024
KRALJI
ULICE

3 LETA NA DOBU, 1. DEL (POVZETO PO INTERVJUJU)

Moja življenjska zgodba je tragikomedija. Večino življenja sem nekako preživel po zavodih, 8 let v domu Malči Belič, pa 7 mesecev v mladinskem domu Jarše. Kasneje so prišli na vrsto zopori. Hm, na lasti koži sem preprobal Koper, pa Pulo, Povšetovo, najdlje pa sem preživel za rešetkami 3 leta in to na Dobu. Prej omenjene kazni so praviloma trajale le nekaj mesecev, Pula recimo izmed vseh pred Dobom najdlje, tj. 8 mesecev. Kaj sem takega storil, da so me zaprli? Počel sem pač neumnosti, vse živo, recimo, da tisto, česar država ne pusti in je seveda najslajše – ker je prepovedano. Če pa smo popolnoma odkriti, me je do čuze pripeljala droga. Začel sem se družiti s takim folkom in ne vem, nekaj me je stalno preganjalo, hotel sem videt, kako je to, če si zadet. Saj, najprej ti je lepo, samo potem pa dojameš, da kar naenkrat postaneš od tega odvisen in rabiš iz dneva v dan več. Finančna sredstva začnejo kopneti in glej, naenkrat ni keša. Kaj je lepšega, kot izvedeti, kje je, pa ga iti iskat? Pa ne glede na to, ali je treba za to človeka ubiti ali izvesti rop, ali preplezati Triglav ... V tistem momentu,

ko veš, da te na drugi strani čaka denar, si pripravljen iti tudi z glavo skozi zid. Ampak seveda, če ne delaš po pameti, se ti to izjalovi in končaš v čuži. Zapor naj bi bil kazensko poboljševalni zavod, kot se mu je nekoč reklo, ampak ali te kaj poboljšajo? Po moje popolnoma nič, ker ko prideš noter, mala ribica, kakršen sem bil sam, zaradi tistih, ne vem, recimo 2000 mark, za kar sem dobil 3 leta zopora, ko pridem torej tak med morilce, je to le višja šola za kriminal. In na prostost prideš kriminallec v pravem pomenu besede, seveda je pa vse odvisno od tebe. Ali boš odnesel pozitivne ali pa negativne stvari, katere bodo prevagale, ko se boš znašel zunaj. Ali se boš postavil nazaj na noge in začel živeti svoj lajf, poskusil iti naprej, ali pa le čakal, kdaj se spet vrneš noter. Sam od drugih nisem kaj veliko pobiral, saj sem že tja preveč slabega prinesel ... Sem pa med služenjem kazni poskusil tudi nekaj dobri reči – naredil sem denimo tečaj umetnosti dihanja, ki ga je izvajala fundacija Art of Living, kar mi je veliko pomenilo. Začel sem se malce ukvarjat z meditacijo. Ampak največja težava je

bila v tem, da ko sem prišel na prostost, nikakor nisem dobil službe, čeprav znam delati vse – od knaufa do keramike, malarije, zidarije, ni da ni. Ko sem povedal, kako mi je ime, OK, pa koliko sem star (39), je bilo tudi še za silo, saj sem pri močeh, ampak ko sem priznal, da sem bil pa v zaporu, takrat so bila pa vsa dela že »zasedena«.

Vili

Gogijeva kolumna:

PAMETOVANJE

foto: Tomislav Gruden - G1S

Prav lepo mi bodite pozdravljeni. Kako ste kaj? Upam, da v redu, saj če niste, verjetno krivite vreme. To je najlažje, pa saj je od njega baje vse odvisno. O tem bi lahko razglabljal v nedogled, a mi ni preveč do tega. Res je torej, da za splošno počutje vedno in povsod krivimo vreme. Tako je in tako bo tudi ostalo. Vreme je dežurni krivec za vse težave, ki nas spremljajo iz dneva v dan. Vem, da imam prav, torej sem se spet začel hvaliti. Malo samohvale nikomur ne škodi, še sploh, ker se bolj poredkoma zgodi, da me pohvalijo moji sovaščani. Pa kaj bi jamral, saj jamranje ne bo ničesar spremenilo. Poanta vsega pa je, da vem, kdo sem in kako izgledam na zunaj, ter prav tako na notri. Kljub temu da sem totalno zapit klošar, se imam neizmerno rad! Kot mnogi veste, nisem zagrenjeno bitje in se ne morim brez razloga. Sprijaznjen sem celo z bolečinami, ki me pestijo že celo življenje. Vsak človek ima kako skrito željo, ki se mogoče bo uresničila, morda pa tudi ne. To je pač bistvo življenja, pa naj bo kakršno koli. Vsi smo krvavi pod kožo in težave so sestavni del življenja. Zamislite si, da bi imeli čisto vse! Eh, za kaj bi se potem sploh še trudili, da bi dosegli? Nobenega smisla ne bi bilo in prav brez veze bi bilo živeti. Živet pa je lepo, kajne? Vsaj jaz zelo rad živim in če slučajno nimam problemov, si jih pa sam ustvarim. Stalno živim v reševanju samega sebe in povem vam, da je to pravi adrenalin. Ker ko nimaš več zagona, si ajnfoh tilt! Nisem pač pristaš šablonskega življenja, vedno se mora kaj dogajati. VEDNO! Ljubim dogajanje, saj se vedno kaj novega naučim in seveda obenem preživim. Veste, zadnje čase se trudim uživati celo v bolečinah in pot do zaključnega izpita je še prekleto dolga, se bom pa kot vedno maksimalno potrudil, da jo preučim v nulo. V vseh minulih letih je bilo preživeti moja vzpodbuda, da sem trmasto vztrajal, kar počnem še danes. Kdor ni sposoben preživeti z malim, si velikega niti po pomoti ne zasluži. Sam zadnje čase intenzivno skušam doumeti, kaj me žene v trpljenje oziroma življenje, kakršnega živim. Vem, da vas zanima, kaj sem ugotovil. En veliki NIČ! Razen morda, da sem porabil veliko preveč časa za reševanje uganke, ki je popolnoma nerešljiva. Življenje je zrak in ko nehaš uporabljati

foto: Željko

dihala, si pač mrtev. Smrti pa nima nihče posebno rad, a na koncu koncev se bo sleherni srečal z njo. Razlika ob srečanju je le ena. Če si življenje vzameš sam, si nesposobnež! In za povrh ti tega mama vseh mam – naša zemlja – ne bo oprostila. In tudi ne bo pustila, da jo kdor koli uniči. Preprosto povedano, je neuničljiva. Sam sem se ji zagotovo že velikokrat zameril in na srečo preživel, najverjetneje po vesoljski pomoti. Veste, marsikdo se sprašuje ali toti bog ni imel mamice. Če vprašate mene, brez mamic ne bi bilo ničesar. Ne naše lepe zemlje in najverjetneje tudi ne vesolja. Kar pa sem hotel povedati, je to, da je treba ženske spoštovati. Jaz jih, le one mene malo manj. Imam pa lepe spomine na svoje izkušnje z njimi, pri čemer seveda rad tudi malo pretiravam. Kdo pa ne? Življenje bi bilo drugače preveč enolično. Čeprav je treba tudi pri tem paziti, ker se z lažmi lahko »zaparkirate«, kar pa ni prijeten občutek. Meni je tudi to že velikokrat uspelo, vendar se trudim popraviti. Truditi se pomeni že pol poti do uspeha. Druga polovica je še hujša, ampak to, da se trudim, je celo pomembnejše od uspeha samega. Kar je živa resnica. Vem, da si niti v sanjah ne morete predstavljati, zato pa se tudi trudim, da vam vse čimbolj plastično predstavim. Enostavno povedano, je v tem tudi moj zagon za vsak dan oziroma trenutek. Veste, dragi moji, dnevi so sestavljeni iz trenutkov. Naj pa za danes neham s svojim pametovanjem in vas iz vsega srca pozdravim ter želim, da čim bolj uživate. V vsakem primeru spoštujte eden drugega in to je to.

Vedno (pa ne po pomoti) vaš, Gogi!

LJUDSKA KUHA - TA'POCENI TORTA

Sestavine:

- 1 že gotove oblate za torto (3 kosi v paketu)
- 3 pudinge po izbiri
- 1,5l mleka za nadev + 1,25 dcl za smetano
- sladkor za kuhanje pudinga
- 1 smetano za stepanje

Priprava:

Po navodilih skuhamo prvi puding. Prvo oblato položimo na krožnik in jo s pomočjo žlice dobro namočimo s hladnim mlekom. Kuhan puding takoj zlijemo po oblati in ga enakomerno porazdelimo. Tako naredimo tudi z drugim

pudingom in drugo oblato. Pri tretji je postopek enak, le da nanjo zlit puding porazdelimo tudi po robovih. Počakamo da se ohladi in jo damo v hladilnik vsaj za dve uri. V posodo vlijemo 1,25 dcl hladnega mleka, vanjo stresemo prah za smetano in z mešalcem smetano mešamo 3 - 4 minute. Ko je nared, jo zvrnemo na torto, ki smo jo vzeli iz hladilnika, jo lepo porazdelimo po torti in torto vrnemo v hladilnik, tokrat za pol ure. Če imamo kakšne pripomočke za okraševanje, jo lahko po smetani tudi okrasimo. Sama sem torto razdelila na šest delov in jo okrasila z barvnimi drobtinami. Pa dober tek!

Biba

PODPIRAM!

Prodajalec Marko je sebi povedal:

»Kralje prodajam že skoraj od samega začetka, ker mi to pomaga pri preživetju. Prodajam okoli 50 izvodov na mesec, če je res dober dan do 10 časopisov. Prodaja mi je všeč, še sploh če so stranke prijazne do mene.«

Kupec Davor je o prodajalcu Marku (in časopisu) povedal:

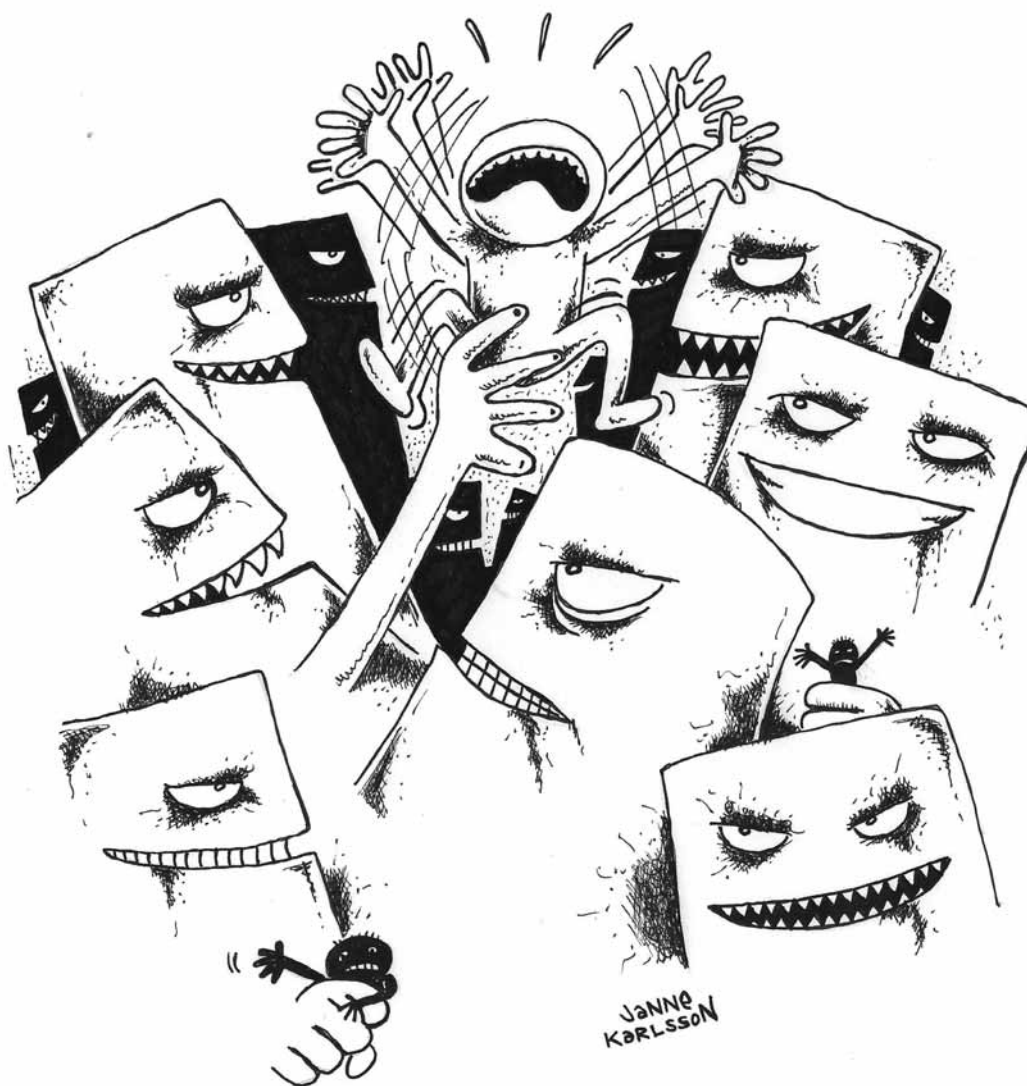
»Časopis z veseljem prelistam. V njem mi je všeč vse, predvsem pa to, da je drugačen od ostalih časopisov, ki jih prodajajo v trafikah. Časopis sem kupil od Marka, ker je bil nevsiljiv.«

026
KRALJI
ULICE

Pripravila MG

foto: Tanja Vuzem

INTERVJU Z OSEBO, KI SAMA SEBE UVRŠČA MED LGBTQBB POPULACIJO

Kako si počutiš generalno?

Slabo. Imam določene zdravstvene težave, o katerih pa raje ne bi. Drugače pa sem kar OK, pred kratkim sem naredila izpit za potapljača. Nad potapljanjem sem navdušena že od malega. Kolega mi je kupil celotno opremo in me navdušil nad tem. Niko, hvala! Trenutno nisem na cesti, sem pri kolegu.

Kakšne so bile do sedaj tvoje ljubezenske izkušnje?

Zadnje čase sem res sama. Nazadnje sem imela slabo izkušnjo, kakšno leto nazaj mi je ena ženska preveč težila, hotela se me je prilastiti. Bila je precej muhasta, ni vedela, kaj točno bi rada, začela me je dušiti. Prvič sem se zaljubila pri 14 letih, zaljubljena do ušes v deklico, ki je bila stara 13 let. Najina veza je trajala 1 leto in pol. Po tem sem se začela družiti z eno lezbijko, ki je bila pogumna, outirana, zame ni vedela. Ko sem ji čez čas povedala, da sem tudi sama lezbijka je bila sprva prepričana, da sem to postala zaradi nje. Nato sem bila v dijaškem domu, kjer so punce želele eksperimentirati, vedno so bile pobudnice one. Po dijaškem domu sem odšla nazaj na Gorenjsko, kjer je sledilo bolj mirno obdobje. Ob vrnitvi nazaj v Ljubljano sem imela krajše avanture, dokler nisem spoznala Katjuše. Najina veza je trajala 5 let. Če se tega sedaj spominjam, je bila to najbolj polna ljubezen, poln odnos, z njo sem se osebno razvijala, iz mene je znala potegniti samo dobro. Pri njej doma so me sprejeli, vedeli so, za kaj se gre, vendar se o tem nikoli nismo pogovarjali. Spomnim se tistih lepih, skupnih kosil, ko smo za mizo skupaj sedeli (oče in njena mama, njen brat in midve). V obdobju, ko sem bila z njo, sem občasno kadila travo, pila alkohol, ona pa mi ni nikoli težila, zaradi tega sem tudi nehala. Nakar so prišli v Slovenijo rave partiji, poskusila sem ecstasy in občutek, ki sem ga dobila, me je popolnoma odpeljal. Odpeljal tudi v smislu, da sem iz varnega zavetja lepe veze ponorela, začela na polno žurat, spoznala Andrejo, v katero sem se čisto zaljubila. Andreja je bila takrat na heroinu in tako sem sama prišla v stik z njim. Sledila je veza dolga 2 leti in pol. Andreja je imela svoj frizerski salon, kjer sem ji pomagala, navlekla sem se na heroin, postala odvisna. Po tej vezi sem bila par mesecev sama, nakar sem bila z Ano.

Ali so starši vedeli za tvojo spolno usmerjenost?

Vedela je mama. Umrla je pred dvema letoma.

Ali so starši vedeli, da si (bila) na cesti in socialno ogrožena?

Ja. Imam še dva brata. Mama je med nami tremi vedno delala občutne razlike. Ko je oče umrl (pred mojimi očmi, ko sem bila stara 10 let), je njegovo vlogo prevzel starejši brat. Brat je bil kadet, zelo strikten, končal je pravo, zanj je svet črno-bel. Ta brat me ne sprejema, niti kot lezbijko niti kot odvisnico. V družini sem imela vedno občutek manjvrednosti, zato sem na svojo pobudo pri 13 letih odšla v vzgojni zavod v Preddvoru, kjer sem nato spoznala svoje prvo dekle, o čemer sem že govorila. Mama je starejšemu bratu ves čas sledila, ga šolala in mu dajala denar, meni in drugemu bratu pa ne.

Ali so starše sprejemali dejstvo, da si lezbijka, da si »brezdomka«, in kaj menijo?

Mama je vse sprejela, ni pa mi pomagala. Moja situacija je po vse verjetnosti posledica več slabih dogodkov, ki sem jih morala v preteklosti preživeti: spolna zloraba pri 8 letih, ki je trajala 4 leta, smrt očeta pri 10 letih (na njega sem bila zelo navezana, kasneje sem kot otrok hodila 2 leti in pol k psihiatrinji); zaznamovala me

je grozna izkušnja pri 19 letih, ki je ne bi privoščila največjemu sovražniku. Mama pa me je živcirala, tepla me je kot konja, ni znala drugače nadzorovati svoje jeze. Človeka (bližnji sorodnik), ki me je zlorabljal, sem se bala, ker je grozil, da če spregovorim, da bo zastrupil tako mamo kot starejšega brata. Vedno se me je dotikal, ko je bil pijan in ne vem, koliko se je tega sploh zavedal. O tem sva se pogovorila 10 let nazaj, s tem sem ga soočila, jokal je, za nazaj stvari ne more popraviti. Tudi mami sem povedala 3 leta nazaj, rekla je samo, naj ne povem starejšemu bratu. Moških se že od nekdaj predvsem bojim in jim ne zaupam.

Se počutiš sprejeto v svoji socialni mreži (med ostalimi brezdomci)?

Ne. Ne počutim se sprejeto nikjer, ker to je stigma v stigmati, kar se mi zdi žalostno in sem razočarana. Nisem sprejeta kot lezbijka med »brezdomci« in nisem sprejeta kot »odvisnica« (sem na metadonu, že 8 mesecev ne konzumiram prepovedanih substanc), »brezdomka« na gej sceni. Brezdomka pišem v narekovaju, ker sem to le občasno in trenutno nisem.

Ali požnaš gejevsko sceno v Sloveniji?

Poznam. Včasih sem bila tam precej aktivna, sedaj pa sem bolj opazovalka iz ozadja.

Lahko še bolj konkretno spregovoriš o svojih občutkih, ko se želiš vključiti v gej sceno?

To se kaže, kakor da ima človek navidezne prijatelje, ki obstajajo, so, ampak so izredno pasivni, kritično dojemajo to družbo, hkrati pa se obnašajo kot nemočni opazovalci. Tukaj jaz občutim dvojnost, dvoličnost. Ljudje se te ne trudijo niti spoznati, marsikdo me sodi že po mojem »statusu« in me izolirajo. Ko se pridem na sceno malo podružiti, večkrat naletim na različne reakcije, ki so odvisne od tega, s kom kdo kdaj sedi v družbi. Če moja stara družba za mizo sedi z za družbo »pomembno« osebo, sem za njih prozorna in se delajo, da me ne vidijo. Ko pa so sami, me pozdravijo in me včasih povabijo medse. Na primer večkrat prosim organizatorje, da me obvestijo o kakšni okrogli mizi ali predavanju, vedno mi obljubijo, nikoli pa se ne zgodi. Jaz to čutim, kot da jih je sram, da me poznajo (stigma v stigmati). Tako vedenje obsojam in ga ne razumem. Namreč, ravno ti ljudje, ki so sami stigmatizirani, bi morali biti bolj odprti, dojemljivejši za drugačnost, socialno usmerjeni, v resnici pa so takšni kot večina današnje družbe, so asocialni, navadni bleferji, pozerji, ki funkcionirajo po sistemu daj-dam.

Kako bi skicirala sebe in svojo okolico, če bi ti nekdo dal možnost za to?

Bolj bi bila srečna, če bi bila v partnerskem odnosu, ki bi temeljil na zaupanju, ljubezni in duhovnem razvoju, ker bi takšen odnos iz mene potegnil tisto najboljše, kar lahko dam. Zavedam pa se, da sem precej izbirična, zahtevna in »realna«. Privlačijo me preproste ženske, ki ljubijo življenje in svet okoli sebe, znajo sprejemati kompromise in se (do neke mere) prilagajati, hkrati pa ne sodijo. Rada imam ženske, ki zaupajo sebi in drugim, znajo ljubiti ter biti ljubljene.

Če bi bila zlata ribica in bi sebi lahko spremenila tri stvari, bi spremenila najprej sebe, potem bi spremenila sebe in nazadnje sebe.

Intervju z Lili pripravila Tanja Vuzem

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Marija Braut - Moj Zagreb
(fotografska razstava v sodelovanju z
Muzejem mesta Zagreb in kustosinjo Ivo
Prosoli)
KJE: Cankarjev dom, Prešernova 10,
Mala galerija
KDAJ: 11. 10. - 11. 11.

KAJ: Prebujenja slovenske glasbe-Po
sledeh Glasbene matice od 1872 - 2012
KJE: NUK, Turjaška 1, Razstavna
dvorana
KDAJ: 18. 10. - 17. 11. (od ponedeljka do
petka od 9.00 do 20.00, v soboto od 9.00
do 14.00)

Predavanja, delavnice

KAJ: Strokovno predavanje Možgani
in zavest – Barbara Škarja in Barbara
Škoberne
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 02. 10. ob 18.00

KAJ: Strokovno predavanje Matrica
življenja – Anita Kejžar Škulj
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,

Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 03. 10. ob 18.00

KAJ: Strokovno predavanje Odnosi med
sorojenci, vpliv in vloga staršev – Darja
B. Vesel
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 08. 10. ob 18.00

KAJ: Potopisno predavanje Burma -
včeraj, danes, kaj pa jutri? – Marko Petrič
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 17. 10. ob 18.00

Litararni večeri

KAJ: Predstavitev knjige Meč in vihar –
Lovro Novinšek
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kernikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 10. 10. ob 18.00

KAJ: Predstavitev knjige Les naših
dreves in grmovnic - Anton Suhadolc
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 9. 10. ob 18.00

Janez

KAJ: Literarno srečanje Bralni krog -
predstavitev knjig starejšim bralcem
KJE: Knjižnica Otona Župančiča,
Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 18. 10. ob 10.00

Razno

KAJ: 12. Festival za tretje življenjsko
obdobje (Za strpno in socialno sožitje
vseh generacij - podrobneje o festivalu:
www.f3zo.si)
KJE: Cankarjev dom, Prešernova 10
KDAJ: 1. 10. - 3. 10. (od 9.00 -18.00)

**Prireditelji, vabljeni k objavljanju
svojih brezplačnih prireditev!**
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org

ŠKLJOC, ŠKLJOC, 8. DEL: FILM IN FOTOGRAFIJA

Govora o fotografiji, moji veliki ljubezni,
se bom tokrat lotil v obratni smeri. S
fotografijo pravzaprav lahko povežem
filmsko ustvarjalnost. Ob svojem
ustvarjanju krajših filmov sem namreč
ugotovil, kako sta fotografija in film
tesno povezana. Dober film ima dobre,
hitre ali počasne, vendar zanimive
fotografske kadre. Filma se nočem
dotikati preko filmskega prostora,
časa, ne preko kadrov, filmskega jezika,
ne v ideji sami. Dotikal se bom same
fotografije. In ob tem se vračam v
zgodovino fotografije, ki je nenamerno
prispevala k napredku ali sploh k razvoju
filma. Leta 1878 je Leland Stanford,
takratni guverner Kalifornije, zaprosil
fotografa Eadwearda Muybridgea, naj
fotografira premikanje konj, da bi lahko
preučil njihovo gibanje. Muybridge je ob
dirkalni stezi postavil 12 fotoaparatorov
in naredil posnetke. On sicer ni iznašel
gibljevih slik, je pa bistveno prispeval k
preučevanju anatomije. Njegovo delo

je navdušilo Étiennea Julesa Mareyja, ki
je leta 1882 s svojo fotografsko puško
preučeval let ptic in hitro premikajočih
se živali. Njegova naprava je na sekundo
posnela 12 sličic in šest let kasneje je
iznašel napravo, ki je zmogla posneti
120 fotografij na sekundo. Pomagal si
je s filmskim trakom, a ga je bolj kot
projektiranje gibljivih slik na platno
zanimala analiza gibanja. S svojim
člankom želim le povezati dve tako
lepi umetnosti, ki sta se v kasnejši
dobi še zelo razvijali, saj se brez izuma
camere obscure v letu 1519, kot prvega
fotoaparata, tudi film sam ne mogel
razvijati. Zgodovine fotografije sem se
delno že dotikal v enem od prejšnjih
številku KU in se nočem ponavljati.
Pravzaprav prihajam do točke, ko
ugotavljam, kako lepo fotografsko
in filmsko umetnost raziskujem ter
ustvarjam. V svojem početju resnično
uživam in sem v tem popolnoma s svojim
srcem. Ženem se za tem, da bi pridobil

foto: Žigazaga

čim več znanja in prakse, ter se razvil
in oblikoval v perfekcionista na obeh
področjih.

Žigazaga

OGLASNA DESKA

Ce potrebujete zanesljivo osebo za osebno asistenco na domu, se lahko javite na društvo Kralji ulice. Imam delovne izkušnje s tetraplegiki in osebami s poškodbami glave. Sem zanesljiv in imam občutek za ljudi s posebnimi potrebami. Reference lahko preverite na društvu Kralji ulice na telefon 059 022 503, ali osebno govorite z osebami, za katere sem skrbel dnevno. Pomagam tudi pri hišnih opravilih, urejanju okolice in marsičem, tudi pri administraciji. Sem pošten in odgovoren. Žan 030 236 045

Listje rumeni, v Posredovalnici rabljenih predmetov se vse možno dobi: pisane keramične čajne komplete, posodo, knjige, igrače, tudi krtače in pahljače. Ponujamo vam tudi darilne bonke, zato naš čim prej obiščite na Poljanski cesti 14.

Pripravljena sem ponuditi pomoč osebam na domu. Stara sem 65 let in prejemam samo denarno socialno pomoč, s katero pa zelo težko preživim. Sem vestna in poštena. Za skromno protiplačilo sem pripravljena pomagati pri gospodinjstvih opravilih (kuhanje, pospravljanje, čiščenje ipd.). Pošteni ljudje, prosim pomagajte in me pokličite na 040 901 813, Marija

Šofer B kategorije išče delo. Zanesljiv, poznam Ljubljano. Delo naj bo honorarno. Imam veliko izkušenj ter poznam teren. Hvala. Tel.: 070 626 701

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 14h-16h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Portal LAKOMLAČEN (<http://lakomlacen.si/>) je v juliju in septembru skupaj z nekaterimi od svojih naročnikov obiskovalcem dnevnega centra Kralji ulice doniral pizze. Iskrena hvala vsem!

Zahvala
Društvu za zaščito in pomoč živalim v stiski Lajka, se zahvaljujemo za podarjeno hrano za kosmatince naših članov društva.
Društvo Kralji ulice

029
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POSLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

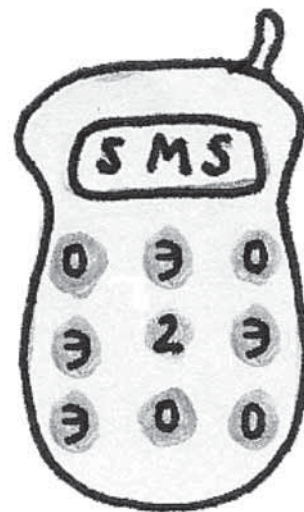
17. 8.>> Pozdravljeni kralji ulice :-). Kolega pohata bučke plus krompir, jaz ležim na kavču in berem Kralje ulice ... Revijo sem našla pod mizo – ob priliki jo kupim še sama :-). Lep pozdrav iz Maribora, Iris

24. 8.>> Danes okrog 19. ure sem v Sparu v Kopru kupila vašo krasno revijo. Ker nisem imela pri sebi denarja, mi je vaš prijazen prodajalec revijo hotel podariti z besedami: Gospa, mi boste plačala drugič. Seveda revije nisem mogla vzeti na ta način, ker se dobro zavedam, kako je težek njihov boj za preživetje, zato sem se čez minuto vrnila z drobižem. Imena prodajalca ne vem, na časopisu in na njegovi izkaznici je bila št. 348. Poudariti moram, da sem zelo vesela, da Kralja ulice lahko kupim tudi v Kopru, saj sem ga prej lahko priložnostno kupila le v Ljubljani. Revijo pravkar prebiram in je super. Lep pozdrav, Vera!

27. 8.>> Dragi Kralji, hvala za veliko lepih člankov o nekdanjih poletjih, ki sem jih vse prebral, nekatere večkrat. Nekaj me jih je ganilo do solz, npr. od Toneta in Lojzeta, ki ju celo bežno poznam, saj me je doletela enaka usoda. Ostal sem sam na svetu, a močan. Zato si želim najti mlajšega prijatelja, ki išče v življenju ljubezen, kot jaz! Svojo moč, poštenje, dobroto, ljubezen, mir, topel dom, bi rad delil z nekom, ki bi znal to ceniti, bil hvaležen in mi vračal ljubezen. Pokličite, greva na kavo in začneva življenje ta pravo! Pa še veliko lepega napišite. Vaše doživete vrstice rad prebiram, ker se me dotaknejo, me razveselijo, dajejo moč in energijo za naprej! Vaš zvesti bralec, Jan

3. 9.>> Pozdravljeni, sem na morju in ravnokar sem prvič prebrala Kralje ulice. Zanimive zgodbe, zelo raznolike, nekatere zelo žalostne, sploh zgodbe tistih avtorjev, ki govorijo o svojih otrocih. Ker imam malo 8-mesečno deklico, se me toliko bolj dotaknejo, imam kar cmok v grlu :-). Revijo bom definitivno še kupila. Vsem, ki sodelujejo pri nastanku in prodaji revije, pa želim uspešno delo! Ana

6. 9.>> Živjo. Rada bi pohvalila prodajalca KU št. 58, ki prodaja pred halo A, BTC. Zelo prijazen in pozitiven. Polepšal mi je dan. LP, Mojca

Nik - posthumno

AFORIZMI/VICI

Švicarji imajo gore. Mi tudi. Pa taka razlika.

N2

Kaj je to: Je vrag vzel rdečo pa bo kmalu še tri rumene?

Juri Kunaver

Razlika med pesimistom in optimistom

Pesimist zavaruje hišo na hribu proti poplavam, optimist pa takrat, ko ima poplavljeno klet hitro skoči kupit ribiško palico.

Pot do Evrope je bila dolga. Do Grčije bo krajša.

N2

Peter Podgorelec

Za dobrim konjem se dviga prah, za staro kravo pa mleko v prahu.

Starejši, popolnoma plešast moški se ogleduje v ogledalu in si reče: »Pravi dedec. Sedemdeset let, pa niti enega sivega lasu.«

Zmajček

Peter Podgorelec

MAGIČNI LIK

pripravila: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Naziv za osebo, ki je imela več gradov v lasti, predvsem v fevdalnih časih, graščak,
- (2) domač naziv za material, ki ga nekdo kupi ali prodaja artikli,
- (3) avar,
- (4) župnija.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

MAGIČNI LIK

pripravila: Tina Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Oseba, ki ravna s krnilom na ladji,
- (2) ime žene bivšega predsednika Gorbačova,
- (3) slovesni politik Kučan,
- (4) položaj v jogi,
- (5) ranocelnik.

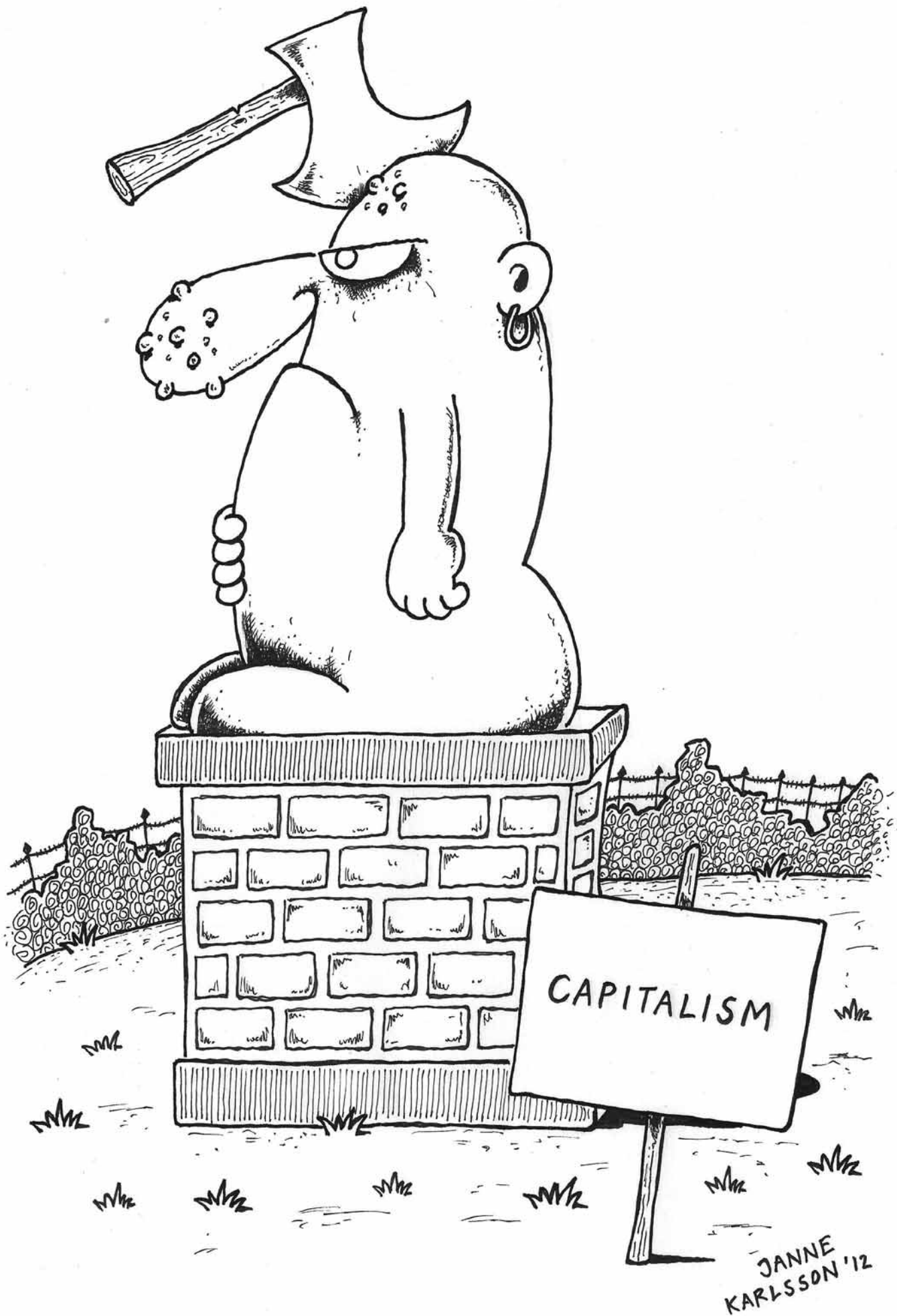
	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Ana – Nuška Vahčič iz Ljubljane in Matevž Šparovec iz Krke.

JOŽE IN TATJANA

Jaz in moja draga ljubezen
sva srečno in lepo preživela
poletno vročino. Zdaj se bo treba
bolje obleči, da nam bo tudi v
hladnejših razmerah ugodno.

